

ZPRAVODAJ NÁRODNÍ RADY SFŘ 2009—2012

ČÍSLO 11

LISTOPAD 2011

Uvnitř naleznete: Z jednání NR, o formačním semináři, Slovo muslimům, o pouti na Hostýn, za sv. Františkem na hřebeny Krkonoš a další...

Poutní zájezd SFŘ do Říma

Na závěr jubilejního roku 800. výročí narození sv. Anežky uspořádala NR SFŘ v týdnu před jejím svátkem (6.–12. 11. 2011) zájezd do Říma a na františkánská poutní místa v Itálii. Zájezdu se zúčastnilo 32 poutníků z různých částí naší vlasti, převažovali však jihlavští a účastníci z plzeňské diecéze. Pouť vedli dva bratři Antonínové - Antonín Landkamer (MS Praha – Krč) a P. Antonín Klaret, OFM (z kláštera u Panny Marie Sněžné v Praze).

Pouť jsme zahájili mší svatou v klášterním kostele Františkánek misionářek v Gemoně del Friuli – městě, které před několika léty postihlo velké zemětřesení, ale kde již bylo vše renovováno a opraveno. Po mši sv. nás sestřičky pozvaly na občerstvení, které bylo typicky italské – pizza, místní šunka, sýry a víno. A také každý obdržel jako upomínku – ikonu „Madonna del Perpetuo Soccorso“ (Matka ustavičné pomoci).

Druhý den jsme začali mší svatou v bazilice Sv. Antonína v Padově, v blízkosti jeho hrobu. Odtud jsme vyjeli na La Vernu, kde jsme měli možnost meditace, jak v klášteře, tak i okolní nádherné přírodě a také zúčastnit se s bratřími z různých částí světa průvodu, který se zde koná každodenně v 15 hodin z kostela do

kaple Stigmat za zpěvu loretánských litaní. Před ubytováním v terciářském hostelu v Assisi jsme ještě navštívili farní kostel sv. Františka v Rivortorto a prohlédli si místo a chýše, kde se sv. František se svými druhy nejdříve usadil.

Na začátku putování po stopách sv. Františka a sv. Kláry (třetí den) jsme měli možnost rozjímat přímo v Porciunkuli, kde potom v kapli baziliky Panny Marie Andělské jsme měli mši svatou. Po prohlídce jsme dojeli k branám Assisi a pěší putování začali v klášteře sv. Damiána, odkud jsme došli do kostela a ke hrobu sv. Kláry. Polední modlitbu „Anděl Páně“ jsme měli u kostela sv. Rufina (kde byl sv. František pokřtěn). Putování po Assisi jsme zakončili u hrobů sv. Františka a jeho druhů.

Další den jsme se nejdříve sešli za krásného slunečného počasí na náměstí před bazilikou sv. Petra ve

Vatikánu na pravidelné středeční audienci se svatým otcem Benediktem XVI. Potom jsme zahájili naši pouť po čtyřech patriarchálních bazilikách v Římě prohlídkou Lateránské baziliky sv. Jana a to právě v den, kdy si celá církev v liturgii připomínala posvěcení této baziliky, matky všech bazilik a chrámů. Vyvrcholením naší poutě pak byla poutní mše svatá v kostele sv. Kříže Jeruzalémského, kterou sloužil pro nás otec kardinál Vlk, patron této baziliky. S otcem kardinálem jsme se sešli a také vyfotografovali před mší svatou a zde před kostelem přišel naši františkánskou skupinu pozdravit velvyslanec ČR u Svatého Stolce P. Vošahlík. Při mši svaté koncelebroval George Müller, emeritní biskup z Trodhajmu (Norsko) a Antonín Klaret. Otec kardinál nás při

(Pokračování na stránce 3)

ZASEDÁNÍ NÁRODNÍ RADY NBS SFŘ V ČR 2009 – 2012

Zápis z jednání NR dne **5. 11. 2011**

č. zápisu: **10**

Přítomni: P. Bonaventura Štivar OFMCap, br. Česlav Křížala OFM, Václav Němec OFS, Karel Ženíšek OFS, Jiří Šenkýř OFS, Marie Magdalena Janáčková OFS, Markéta Strašiková OFS, Lubomíra Kmentová OFS, Zdeňka Nečadová OFS

Omluvili se: P. Sebastian Kopec OFMConv., P. Antonín Klaret Dabrowski OFM, František Novák OFS

Místo a doba jednání: Brno, klášter kapucínů, 9.30 – 14.30 hod.

1. Koordinační tým

- a) Archivářka Regina Kirkingová informovala o stavu archivu SFŘ a upozornila na chybějící dokumenty, které je třeba do archivu dodat (zajistí NM a sekretářka NR).
- b) S. M. Magdalena Janáčková informovala o generální kapitule SFŘ v Brazílii, závěry kapituly se zpracovávají a následně budou rozeslány NBS SFŘ.
- c) Jelikož se dlouhodobě projevují problémy s funkčností MBS SFŘ v Brně – minorité a kapucíni, jejich patron z NR s. Markéta Strašiková projedná s jednotlivými MBS opatření k nápravě až po zrušení MBS.
- d) NR projednala a schválila:
 - organizační zajištění VNK NBS SFŘ v ČR 8.6. – 10.6.2012 na Velehradě (příloha č. 1)
 - program VNK NBS SFŘ v ČR 8.6. – 10.6.2012 na Velehradě (příloha č. 2)
 - jednací a volební řád VNK NBS SFŘ v ČR 8.6. – 10.6.2012 (příloha č. 3)
 - potvrzení o účasti na VNK NBS SFŘ v ČR 8.6. – 10.6.2012 (příloha č. 4)
- e) Hospodář předložil zprávu o příjmech a vydání od 6.8.2011 do 5.11.2011, která byla jednomyslně schválena (příloha č. 5)

2. Sekretariát

- a) Informace o proběhlých VK a BPV u MBS SFŘ
 - br. Karel Ženíšek informoval o sloučení společenství MBS Praha PMS a o proběhlých volbách dále informoval o BPV v MBS Příbram, kam dojeli ještě s dalšími členy MBS Plzeň a vizitace proběhla v přátelském duchu s navázáním osobních kontaktů
 - br. Václav Němec informoval o BPV v MBS Český Těšín a o VK v MBS Frýdek Místek
 - s. Zdenka Nečadová informovala o BPV v MBS Olomouc – rodiny a MBS Třebíč
 - s. Lubka Kmentová informovala o BPV v MBS Kroměříž
- b) NR projednala a vzala na vědomí definitivní vystoupení s. Evy Hájkové ze SFŘ ke dni 5.10.2011 na základě jejího písemného rozhodnutí dle bodu 1 čl. 58 GK.

3. Formační tým

- a) NR schválila téma jarního formačního semináře – komentář Řehole (připraví P. Bonaventura Štivar OFMCap. a br. Jiří Šenkýř) a termín konání 13.4. - 14.4.2012 v Petrinu, Brno.

Datum dalšího zasedání NR: 4.02.2012

Zapsal: Zdeňka Nečadová

Kontroloval: Václav Němec

Přílohy:

1. Organizační zajištění VNK NBS SFŘ v ČR 8.6. – 10.6.2012
2. Program VNK NBS SFŘ v ČR 8.6. – 10.6.2012
3. Jednací a volební řád VNK NBS SFŘ v ČR 8.6. – 10.6.2012
4. Potvrzení o účasti na VNK NBS SFŘ v ČR 8.6. – 10.6.2012

Přílohy naleznete na konci v oddíle „Přílohy zápisu ze zasedání Národní rady“

(Pokračování ze stránky 1)

zahájení mše sv. vyzval, abychom se v jeho bazilice cítili opravdu jako doma. V kázání nám pak zdůraznil, v návaznosti na zasvěcení kostela, nutnost vidět bolest a utrpení právě ve světle kříže. Po mši sv. jsme se pozdravili s otcem arcibiskupem J. Graubnerem, který byl právě v Římě na semináři o dobrovolnictví a také ještě s dalším hostem pana kardinála, panem biskupem z Kišiněva (Moldávie). Putování jsme potom dokončili pro-

hlídkou další velké baziliky S. Maria Maggiore (Panny Marie Sněžné) a připomněli si, že právě zde Sv. Cyril a Metoděj obdrželi souhlas k bohoslužbě ve staroslověnštině.

Pátý den poutě jsme zahájili mši svatou v bazilice sv. Pavla, v kapli sv. Benedikta. Odtud jsme se přesunuli metrem do čtvrté římské baziliky - sv. Petra, kde díky otci Antonínovi nám bylo možno dostat se i k obrazu sv. Václava. Odpoledne jsme se vydali pěšky do františkánského

kostela S. Maria Aracoeli a celou pout' po Římě ukončili u hrobu sv. Cyrila v menší bazilice Sv. Klimenta. A zde si též připomněli slavné setkání poutníků z Československa s krajany při mši svaté v den při kanonizaci sv. Anežky v roce 1989.

A pod ochranou Panny Marie i našeho otce sv. Františka jsme se v pohodě navrátili domů. DEO GRATIAS!

František Reichel

Formační seminář SFŘ – říjen 2011

Poznámky z přednášky sestry Ludmily Pospíšilové OSF

Téma: Duchovní život sekulárních františkánů

Analýza dnešních znamení doby: Všeobecná krize znejišťuje lidi, šíří se úzkost a strach. Mizí víra v Boha. Kdo z dnešních politiků upřímně prosí Boha a jedná čestně podle víry?

Co je naším posláním? Hlásání pokoje, lásky Boha Otce a víry v Boží Prozřetelnost. Lk 21,28: Vzpřimte se a zvedněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení. To je výzva k hrdosti, výzva k rozhledu, abychom si nedávali klapky na oči, abychom přemýšleli a důvěřovali. Jediný skutečný boj, který může zachránit svět, se odehrává v lidském srdci. Taková je naše osobní zodpovědnost. Nám nesmí být jedno, co se ve světě děje.

Je tu nebezpečí, že si budeme o sobě myslet, že jsme čistí jako andělé a zatím budeme pyšní jako ďábel. Lidé přestávají vidět Boží dobrotu. Máme svědčit, že Bůh o nás ví i v našem utrpení. Františkova „Paní chudoba“ ukazuje na jeho bezmeznou důvěru v Boží Prozřetelnost. Nic se nestane bez Boží vůle.

zapsal Jiří Šenkýř

Závěr z křížové cesty v Praze na Petříně, vedené Otcem Michalem u příležitosti zahájení nového školního roku

Drazí bratři a sestry,

pout' do Assisi a Říma 6. – 12. 11.2011 byla tak krásná, že se o ni s Vámi musím podělit.

Pro některé poutníky začala pout' již ze soboty na neděli, aby se včas dostavili na sběrná stanoviště autobusu vypraveného z Olomouce. V neděli v ranních hodinách pak vyrážíme z Prahy.

První větší zastávku máme v italském horském městě Gemona del Friuli u sester františkánek misionářek Nejsvětějšího Srdce, ve svém mateřském váme mši svatou. některé doprovází cestu. Ve večerních hodinách, abychom se uby-
herné baziliky sv. Antonína, kterou procházíme dalšího dne ráno a zde také slavíme mši svatou.

Pout' do Assisi a Říma (jinýma očima)

kteří nás vřele přijímají kláštere a společně proží-
V dešti a tmě nás ještě k autobusu a mávají na
dinách přijíždíme do Pa-
tovali a to hned vedle nád-

V pondělí okolo poledne náš autobus stoupá na horu gigantických skal La Verna. V knize „Chud'ásek Boží - Život sv. Františka“ se píše: „František se pokřížoval, zvedl ruku a požehnal jí. "Buď zdráva, sestro Alverno!" řekl. "Zdravím kameny a zvěř, jež na tobě bydlí, zdravím ptáky a anděly! Podívej se, má duše: tohle je sestra Alverna, nelekej se!"... Drobně prší a závoj mlhy vytváří s barvami podzimní přírody neopakovatelnou atmosféru. Spočíváme v několikahodinovém posvátném tichu a ve tři hodiny odpoledne se scházíme v bazilice, odkud vychází procesí františkánských bratří a poutníků, v upomínku stigmat sv. Františka, přičemž se čtou pojednání vyprávějící o mimořádné události, k níž došlo v září roku 1224. Když opouštíme La Vernu, mlha se rozplývá a naskýtá se nám úžasný pohled do údolí. Se setměním přijíždíme do Rivortorta a ve zdejší kostele můžeme nahlédnout do malých chatrných chýší, které obýval sv. František se svými bratry.

Úterní ráno v Assisi nás vítá sluníčko a začínáme návštěvou Porciunkuly - kostela Panny Marie Andělské, kam se František rád uchýloval a modlil. Kostelík, vyznamenaný častější návštěvou nebeských duchů, byl Františkovi tolik drahý, a proto říkával bratřím, aby toto místo nikdy neopustili, protože je vskutku svaté a Božím stánkem. Pokračujeme návštěvou San Damiána. Zde žily chudické sestry, od Pána povolané. Mlčky procházíme a myslíme na sv. Kláru a její družky. Přichází mně na mysl věta P. Šimona, že františkánství bez Kláry by bylo jako církev bez Panny Marie. Vystupujeme výše do uliček Assisi. Zdravíme se s bratry a sestrami z různých končin světa. Při pohledu na nádhernou baziliku sv. Františka se nám tají dech. Naše kroky směřují do srdce františkánství-krypty v bazilice, v níž je uloženo tělo sv. Františka. Františku, tvoje pokora a cesta tvého následování Krista drtí zlo, láme spoutanosti, vyprošťuje z osidel- vypros nám svoji pokoru, zde prosím.

Následující tři dny trávíme v Římě. Duchovně se spojujeme se sv. Anežkou a děkujeme za vyprošené milosti pro český národ. Při přejezdech máme v autobusu spoustu času, a tak skrze vyprávění bratra Františka Reichela nahlížíme do minulosti a dozvídáme se více z událostí, které předcházely svatořečení Anežky a posléze o samotném průběhu svatořečení. Pan Antonín Landkamer nám obětavě a nadšeně podává informace o památkách. Ve středu ráno míříme do Vatikánu na audienci u Svatého otce. V metru zůstáváme na čas uvěznění v zácpě, Bohu díky vše dobře končí a my bez zpoždění přicházíme na náměstí Svatého Petra. Je krásný slunečný den, čekáme na Svatého otce a těšíme se. A už je to tady, lidé před námi vstávají. Svatý otec projíždí po náměstí a zdraví se s poutníky. Promlouvá k lidem v různých světových jazycích, zazní i naše čeština. Na závěr dává všem požehnání. Okolo třetí hodiny odpoledne sedíme na schodech baziliky sv. Kříže Jeruzalémského a vidíme přicházet z jedné strany pana kardinála Miloslava Vlka, jenž je kardinálským patronem baziliky a z druhé strany velvyslance ČR při Svatém stolci pana Pavla Vošalíka. Pan kardinál zde bude pro nás sloužit mši svatou a to ještě netušíme, že se mezi námi zanedlouho „náhodou“ objeví pan arcibiskup Jan Graubner. Během mše sv. pan kardinál Vlk vyprošuje dobré ovoce pouti nám poutníkům i těm, které jsme nechali doma. Je svátek Posvěcení lateránské baziliky, a tak na závěr zpíváme papežskou hymnu. Kromě Lateránské baziliky navštěvujeme v Římě další významné baziliky- sv. Petra, sv. Pavla, P. Marie Větší a další kostely, chrámy a památky.

Po snídani v Salesiánském středisku mládeže, kde jsme byli ubytováni, opouštíme v pátek ráno Řím. Před polednem přijíždíme do Orvieta, kde navštěvujeme jednu z nejkrásnějších staveb italské gotiky Dóm Panny Marie, který byl vystavěn na paměť bolsenského zázraku. V nedalekém městě Bolsena došlo roku 1263

k eucharistickému zázraku. Pražský kněz Petr pochyboval o reálné přítomnosti Krista v Eucharistii. Vykonal tedy pouť do Říma. Cestou, když slavil v Bolseně mši sv., došlo k eucharistickému zázraku - eucharistie začala krváčet. V důsledku tohoto zázraku byla do kalendáře vložena slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo). V Bolseně si tuto událost připomínají velkým průvodem, na který se lidé připravují také tím, že vytvářejí na cestě koberce z květin. Po mši svaté v tiché modlitbě setrváme v kapli, která schraňuje korporál nasáklý krví.

Náš poslední nocleh je v přímořském městě Chioggia, v době našeho příjezdu však moře zahaluje tma. Jsme vítáni ve zdejším křesťanském centru. V příjemném prostředí si užíváme poslední společný večer a následující ráno po mši svaté vyrážíme domů.

Upřímné Bohu díky i organizátorům a služebníkům!

S vděčností

Hana Brigita Reichsfeldová

MBS Uherské Hradiště

Vzpomínka na Marii Heyrovskou

Jak mohl bych tušit, že několik dní po mé návštěvě Prahy a poté, co jsem mohl se radovat z její přítomnosti, měli všichni dostat zprávu o jejím úmrtí? Cesty Boží jsou skutečně nevyzpytatelné!

Na naši drahou zemřelou vzpomínám jako na vzornou křesťanku, na kterou bylo spolehnutí, protože nás měla opravdu ráda. Vždycky jsem s ní mohl počítat, když jsem něco potřeboval, a nebylo toho málo. Pomáhala mně a pomáhala celé farnosti a sekulárnímu řádu františkánů a dalším a dalším, a to s dobrou náladou, bez žádné podmínky ani připomínky.

Vzpomínám na její duchovní charakter a na její zbožnost, zároveň horlivou a vyváženou. Kdo nevzpomíná, na příklad, na lístečky, které ona sama vybrala z Písma svatého a psala a rozdávala každému z nás?

Marie Heyrovská byla nejenom sestra, ale i matka farnosti. V ní se splnilo, co je řečeno o Kristu, totiž, že prošla tímto světem prokazujíc dobro.

Díky, Marie. Vzpomínej na nás v Království Toho, kterého jsi vždy milovala.

Ve Bologni, 22. září 2011

Alberto Giralda
bývalý michelský farář

Slovo k muslimům

Draží bratři a sestry,

zítřkem končí měsíc ramadán. Je již tradicí, že zveřejňujeme zvláštní poselství z Říma. Tématem poselství letošního roku je lidská důstojnost čili důstojnost člověka v islámu a v křesťanství v kontextu sekularismu a materialismu.

Společně se těšme.

Br. Hermann Borg OFM

Papežská rada gratuluje muslimům při příležitosti postního měsíce ramadánu
Řím: 30. srpen 2011 (CISA) – Papežská rada pro dialog s náboženstvími

Muslimům, kteří si připomněli konec měsíce ramadánu, bylo na základě dialogu tlumočeno zvláštní poselství. Toto sdělení podepsal prezident Papežské rady kardinál Jean-Louis Tauran a sekretář arcibiskup Pier Luigi Celata a zpráva je následující:

Křesťanům a muslimům společně tvořícím duchovní stránku lidstva

Draží muslimští přátelé,

zakončení měsíce ramadánu nabízí Papežské radě v rámci dialogu s náboženstvími vítanou příležitost, abychom Vám zaslali naše nejsrdečnější přání ve víře, že Vaše úsilí během tohoto měsíce štědře přinese toužené duchovní ovoce a plody.

Pro letošní rok neseme myšlenku zdůraznění duchovního rozměru lidské bytosti. Vezměme si za své realitu dneška a jak křesťané, tak muslimové jí věnujme velkou pozornost, protože čelíme napadením sekularismu a materialismu. Tento všepřesahující vztah člověka k člověku není jen nějakou světlou chvilkou v dějinách, nýbrž je základem - součástí lidské přirozenosti.

Křesťané a muslimové, přes vzájemné odlišnosti, uznávají důstojnost každého člověka, jenž je obdařený právy i povinnostmi. Zastávají názor, že rozumová schopnost a svobodné rozhodování jsou skutečnými dary, jež jsou hnací silou věřících k poznání pravých hodnot, které jsou sdíleny a předávány, aby věřící mohli zakusit odpočinek a podporu v lidských zkouškách.

Proto je předání morálních hodnot a lidství mladým generacím tak důležité a v obecném zájmu. Je naší povinností pomoci objevit, že zde stojí obojí - dobro a zlo, že mravní přesvědčení je útočištěm, svatyní, jež má být respektována a že pěstování duchovního rozměru nás činí více zodpovědnými, nápomocnými, schopnými se vydávat pro společné dobro.

Křesťané a muslimové jsou často svědky náboženského násilí, nedůvěry těch, kteří se nazývají věřícími. Nemůžeme nevidět všechny formy fanatismu, udávání a zastrašování, zaujatosti a názorových sporů, leckdy diskriminace věřících ve společenském a politickém životě, jakož i v médiích.

Duchovně jsme Vám velmi blízcí, draží přátelé, a prosíme Boha, aby Vás obdařil novou duchovní silou a posíláme Vám naše nejsrdečnější přání pokoje a štěstí.

Br. Hermann Borg ofm
P.O.Box 15385
00509 Langata
Nairobi - Kenya
hermannborg@gmail.com

Když sultán viděl, že svatý muž je tak dokonalým tupitelem světských věcí, byl uchvácen údivem a začal ho tím víc ctít a být mu oddán.

Legenda Maior, 9. kapitola

Slavnost sv. Františka na hřebenech Krkonoš

Slavnostní mši svatou u příležitosti svátku sv. Františka z Assisi celeburoval biskup královéhradecké diecéze Mons. Jan Vokál v Krkonoších nad Špindlerovým Mlýnem. Slavnosti u kaple sv. Františka z Assisi

Celkový pohled na kapli sv. Františka

z Assisi u Erlebachovy boudy byla vysvěcena před čtyřmi lety, dne 3. 10. 2007. Objekt nechali vlastními prostředky vybudovat majitelé Erlebachovy boudy, manželé Jiří a Martina Tomáškoví. Jedním z důvodů zasvěcení kaple právě sv. Františkovi bylo i to, že je patron ekologů a kaple se nachází v Krkonošském národním parku. Pro návštěvníky Krkonoš na jejich

Horská kaple sv. Františka z Assisi u Erlebachovy boudy byla vysvěcena před čtyřmi lety, dne 3. 10. 2007. Objekt nechali vlastními prostředky vybudovat majitelé Erlebachovy boudy, manželé Jiří a Martina Tomáškoví. Jedním z důvodů zasvěcení kaple právě sv. Františkovi bylo i to, že je patron ekologů a kaple se nachází v Krkonošském národním parku. Pro návštěvníky Krkonoš na jejich

Závěr mše sv.

vycházkách kaplička nabízí příležitost k zamyšlení se nad námi a duchovněmi člo- věle stojí v těsné k a m e n n é h o reliéfu vytesa- kamene pod ním hřebe- Má proskle- ničku a v ní Anežka, vyro- dílně Marie

Br. Česlav

n í m i ka. Kap- blížkosti betléma, ného do Hranič- n e m . nou zvo- zvonek bený v Tomáš- kové - D i t r i -

chové v Brodsku u Přerova. V průčelí stojí bronzová socha svatého Františka od Mariána Grolmuse, ulitá ve slavné kremnické dílně.

Všem terciářům, kteří se vydají do K r k o n o š , d o p o r u č u j e m e v kterémkoliv ročním období návštěvu tohoto kouzelného místa. Ze Špindlerova Mlýna Vás sem doveze autobusová linka směr Špindlerovka.

Marie a Vladimír Dvořákoví

Bronzová socha sv. Františka

rem Česlavem.

I přes nepřízeň počasí a první letoš- ní sníh na hřebenech Krkonoš proběhla velice povzbudivá slavnost, konaná v lůně přírody, což byl nád- herný zážitek. Nový královéhradecký biskup, žijící poslední roky v Itálii, v kázání dovedl velice vý- stižně vyzdvihnout Františkovy ctnosti.

Přímluvy při mši sv.

Několik postřehů z františkánské pouti na Hostýn 16.-17.9.2011

Kolem sta sekulárních františkánů, mnozí s rodinami, se sešlo na sv. Hostýně. V pátek navečer jsme se pomodlili nešpory a pak následovala „večeře po františkánsku“. Sešli jsme se jako rodina u stolu a posilnili se z vlastních zásob, o které jsme se navzájem podělili. Kdo by rád neposeděl u společného stolu! A protože byl svátek sv. Ludmily, byla večerní mše sv., kterou sloužil P. Bogdan Sikora, provinciál minoritů. Celonoční adorace v kapli poutního domu byla příležitostí k tichému setkání s Kristem v eucharistii.

V sobotu, na svátek Stigmatizace sv. se nejprve konala přednáška P. Pacifika OFM Cap. s názvem: Historický rozvoj o Neposkvrněném početí Panny Marie. / ku bylo v církvi vědomí, že Maria byla žití milostiplná, neposkvrněná, zcela čistá, chu. Teologové si však kladli otázku, jak možné, když teprve Kristus všechny vysama Maria ve zpěvu Magnificat považuje za svého Spasitele – Lk 1,47. Dogma vyv roce 1854 říká, že Maria byla již od počátku zachráněna dědičné viny pro budoucí zásvého Syna Ježíše Krista. / Při diskusi zaotázka, zda můžeme očekávat další mariodogma, a to o Marii jako Spoluvykupitel. Pacifik odpovídal úvahou, zda dědičný hřích spáchal Adam nebo Eva. A protože to byl podle knihy Geneze Adam, je Vykupitelem protipól Adama Ježíš Kristus. Proto považuje nové dogma za nepravděpodobné. Panna Maria, i když počatá bez poskvrny prvotního hříchu, zůstává stále člověkem. Její Syn Ježíš Kristus je člověk a zároveň Bůh.

Františka, Matějky, dogmatu Od počátv celém bez hřito bylo koupil. A je Boha hlášené č e t í s l u h y z n ě l a á n s k é ce. Bratr

Vyvrcholením pouti byla koncelebrovaná mše sv. a hlavním celebrantem byl P. Bogdan Sikora. V kázání připomněl, že člověk se stá kolem nás o informací... ti. I my věřící byli zajištěni ní televize

Na mši sv. do jakýchsi ky, ze kterých kou sektu, před sv. příjí-

účastníky poutě, že ke svatému přijímání mohou přistoupit jen katoličtí křesťané, skupinka odešla, což je třeba ocenit. Náš Sekulární františkánský řád je součástí katolické církve, a proto je nutné znát katolickou nauku a držet se „pana papeže“, jak to dělal sv. František.

Na závěr mše sv. národní ministr br. Václav Němec se modlil za mezinárodní kapitulu SFŘ, která bude letos na podzim v Brazílii. Tématem bude „Evangelizovat evangelizované“. Je to klíčové téma naší doby a výzva pro nás, abychom se naučili žít v dnešní složité společnosti a přinesli Krista našim současníkům.

Pout' byla zakončena modlitbou křížové cesty, kterou úvahami nad Turinským plátnem provázal br. Česlav Křížala OFM. Bohu díky.

Těm, kdo se nemohli zúčastnit našeho setkání na sv. Hostýně, můžeme doporučit alespoň shlédnout záznam mší svatých v bazilice na webových stránkách sv. Hostýna.

Jiří Šenkýř

Setkání přátel františkánské historie ve Voticích

Bratři františkáni působili ve františkánském konventu ve Voticích do roku 1950. Potom zde byla TESLA apod. A klášter, tak jako mnoho jiných, chátral. Ale již nastal obrat. Ve Voticích se ustavilo Občanské sdružení „Za záchranu kláštera sv. Františka z Assisi“. Jeho snahou i cílem je klášter využít pro Museum sakrálního umění. A již je vidět první výsledky – provádí se potřebné opravy a jedna z klášterních chodeb je již zcela zaplněna obrazy.

Zahájení konference

Z iniciativy sdružení se zde konalo 15. října 2011 I. setkání přátel františkánské historie. První část – konference se konala na radnici – po zahájení paní starostkou Janou Kocourovou měl úvodní slovo otec provinciál P. Jeroným Jurka. Potom

Otec Regalát při přednášce

Otec Regalát Beneš seznámil přítomné s františkánskou historií v Čechách a na Moravě. V dalším odborném programu hovořil Jan Kašpar o rukopisné bibli votického kláštera (mohli jsme si ji detailně prohlédnout), Tomáš Řepa měl příspěvek o votickém Božím hrobu, Libuše Váňová o archeologickém průzkumu konventu minoritů v nedalekém Benešově,

Zárodek muzea sakrálního umění

Obraz Panny Marie votické

Vladimír Příbyl o skříňovém nekrologiu z bývalého františkánského kláštera ve Slaném (nyní karmelitského) a Pavel Pavlovský připomenul dějiny votického kláštera.

Po konferenci následovala prohlídka kláštera i kostela, kterou vedl pan Jiří Maršíček. Na závěr jsme se v kapli u obrazu Panny Marie votické pomodlili Ave Maria. Řada z nás si však nenechala ujít příležitost jít si prohlédnout kapli Božího hrobu – jednu z 26, které jsou v České republice.

Konference se zúčastnilo téměř 30 zájemců – škoda, že nebyla větší informovanost. Doufám, že tato konference nebyla poslední.

Kaple Božího hrobu

Foto Jiří Horský

František Reichel

XIII Capitolo Generale dell'OFS

22 - 29 Ottobre, 2011 – Brasile

Horké novinky z generální kapituly telegraficky.

Generální kapitula se konala v Brazílii v Sao Paulu. Bylo nás stopadesát. Každý den byla na programu nová témata - nejprve přednášky a prezentace, pak diskuse v plénu, pak práce ve skupinách, prezentace výsledků a závěrů ze skupin, které se vztahovaly k tématu. Každý večer měl nějaký světadíl nebo světová oblast připravit zábavný program a v něm se představit. Každé ráno jsme slavili s Církví různé události. Na závěr jsme schvalovali závěry a návrhy řešených témat.

kaple a ubytování v Pastoračním centru v Sao Paulu

Statistika celosvětově (některé fraternity neodpověděly, ty nejsou zahrnuty): 66 kanonicky ustavených národních společenství, 42 vznikajících národních společenství, 3 ve stavu kanonického ustavování.

Františkánská mládež je přítomná v 66 zemích, 35 ustavených a 31 vznikajících.

Sekulární františkánský řád je přítomen ve 112 zemích a má asi půl milionu členů.

národní svatyně Panny Marie v Aparecida

slavnostní zahájení Generální kapituly

Podrobněji a s dalšími fotografiemi v příštím čísle Zpravodaje.

Marie Magdalena Janáčková

Za poutí na Hrádek

V širším okolí Prahy je několik mariánských poutních míst; nejznámější jsou asi Svatá Hora a Stará Boleslav. Také Hájek, na západ od Prahy, který však je známý spíše mezi františkány. Avšak blízko Vlašimi, na sever od města, nad říčkou Blanicí, je mariánské poutní místo, které má františkánský ráz, i když tam nejsou kněží františkáni. (Působí tam kněží z kongregace mariánů.) Tamější kostel sv. Matouše se zachoval z hrádku, který stál na tom místě, na okraji sázavských lesů. Kostel je malý, prostý, jakoby schoulený. Uvnitř je však přechovávána milostná soška P. Marie, která pochází ze středověku a patří mezi tzv. krásné Madony. Soška bývá vystavena na oltáři zasvěceném Vtisknutí stigmat našemu Otci Františkovi (tento svátek se slaví 17. září). Hlavní poutě tam bývají v červenci.

Mnozí rádi putují na Hrádek. Není divu, že tam rád putoval i františkánský kněz P. Alois Moc OFM, rodák z blízkých Radošovic. Otec Alois zval na svoji pouť - ještě v dobách totality - terciáře ze společenství Praha-jih (ze kterého pak vzniklo několik dalších, včetně dnešního bratrského společenství u sv. Anežky na Spořilově). Terciáři tam putovali kolem 17. září, v sobotu. Otec Alois je už 16 let na věčnosti, na Hrádek však putujeme stále. Na rozdíl od dřívějšíka je pouť otevřena i dalším přátelům. Na Hrádku bývá sloužena mše svatá za otce Aloise. Někteří poutníci přijdou pěšky z Vlašimi, jiní přijedou autem. Po mši sv. se sejdeme v budově bývalé hrádecké školy a pak odjedeme do Radošovic, kde

je otec Alois pochován. Pouť je oblastní a tak se jí účastní členové z několika bratrských společenství. Rádi uvítáme terciáře i z jiných společenství, nejen z dřívější Prahy-jih.

Letošní pouť se konala v sobotu 10. září 2011. Z Vlašimi šlo 9 osob, mezi nimi otec Antonín Klaret Dabrowski OFM, který je farářem u P. M. Sněžné v Praze. (V posledních letech se pouť účastní buď on nebo otec Jiljí Příbyl OFM.) Otec Antonín putoval v hábitu, což se ukázalo jako velmi užitečné. Jeden z poutníků totiž přijel do Vlašimi jiným spojem a nevěděl, kde je sraz. Lidé mu však řekli, že na náměstí je nějaký kněz v hábitu. Snadno nás pak našel. Je dobře, že otec Antonín putoval takto oblečen a to nejen z uvedeného důvodu. Hábitem se svým způsobem přihlásil ke Kristu, jde o svědectví. Je to námět pro naše zpytování svědomí: zda se také hlásíme k tomu, že jsme křesťané.

Při odpočinku v budově bývalé školy, po mši sv., br. Jiří Zajíc přečetl několik pasáží z komentáře k řeholi Sekulárního františkánského řádu. Autorem komentáře je otec Alois. Měli jsme radost, že mezi nás mohl opět přijít pan Karel Moc, rodný bratr otce Aloise. Tentokrát přinesl album fotografií ze života našeho otce a jednotlivé fotografie komentoval. Karel je Aloisovi velmi podobný a také proto jej vždy rádi vidíme. Na závěr pouti s námi jel na hřbitov v Radošovicích. Zbývá dodat, že jsme měli hezké počasí a že rostly houby. Cestou z Vlašimi lesem jich mladší poutnice našly poměrně dost.

M. Müller OFS

Volby u Panny Marie Sněžné a vizitace v Příbrami

V neděli 2. října jsem byl jako zástupce NR SFŘ na Volební kapitule MBS u Panny Marie Sněžné v Praze. Specifikem navíc bylo, že po letech se opět spojila dvě pražská společenství (u PMS a u PMS-rodiny) v jedno. Po mši svaté, které předsedal „náš“ P. Michal Pometlo bylo provedeno oficiální sloučení a pak volby, dle určených regulí. Přítomno bylo 50 členů MBS. (P. Michal měl bohužel bolesti nohy a páteře, ale statečně to přemáhal).

Abychom se mezi sebou v rámci ČR více poznali, jela se mnou Pavla a Věrka a Luboš. Přijetí bylo velmi milé a srdečné.

MBS u PMS má velký počet členů (66), což je nevýhoda pro vzájemnou komunikaci. Je mezi nimi ale dost mladších terciářských nadšenců a společenství má jistě budoucnost.

V pondělí 3. října jsem pak byl společně opět s Pavlou a tentokrát s Jindrou, Vaškem, Jaroslavem a Dankou na Bratrské a pastorační vizitaci v Příbrami. Toto MBS má 9 členů a 1 kandidátku. Jsou vesměs již pokročilého věku. Setkání s nimi ale bylo skvělé a dýchala z něj bratrská láska, pochopení a porozumění. Přítomen byl jako vizitátor P. Klaret Dabrowski a duchovní asistent MBS Příbram – věčný optimista Br. Česlav Křížala. Po vynikajícím společném obědě se nás 6 ještě zastavilo na Svaté Hoře a povzbuzeni se vrátili do Plzně.

Karel Ženíšek

V sobotu 17. září se někteří členové MBS v Brně-Husovicích zúčastnili slavnosti Jména Panny Marie ve Vídni, kterou každoročně, letos už po jedenapadesáté pořádá Růžencové smírné křížové tažení (RSK). Toto modlitební společenství, prosící za mír ve světě, založil po válce P. Petr Pavlíček OFM ve Vídni. V současnosti má asi 700 tisíc členů ve více než 350 zemích světa.

P. Pavlíček se narodil v Innsbrucku, ale jak jméno napovídá, jeho předci pocházeli od nás, otec se narodil v Olomouci a prarodiče ze strany matky žili v Opavě. S naší zemí pojilo P. Pavlíčka ještě jedno významné pouto, a sice jeho konverze a počátek nového života. Otto Pavlíček byl vychován v katolické rodině, ale v dospělosti ztratil víru a právě v Praze po návštěvě kostela s obrazem Nejsvětějšího Srdce Páně nastala v jeho životě změna. V Praze Pavlíček požádal o znovupřijetí do církve a vstoupil do třetího řádu sv. Františka. Byl již uznávaným malířem, zatoužil však stát se knězem františkánem. V Rakousku byl ale odmítnut, přijetí do řádu mu umožnil až pražský provinciál, který si pro něj vyžádal dispens v Římě. Řádové jméno dostal Petr a svůj noviciát prožil v Kadani. Po válce se už jeho život odvíjel v Rakousku. Škoda, neboť P. Pavlíčkovi a jím založenému RSK je přičítána zásluha, že v roce 1955 po dlouhých prodlevách a jednáních Rakousko konečně podepsalo státní smlouvu se Sovětským svazem, odešel poslední cizí voják a země byla svobodná.

RSK založil P. Pavlíček 2. února 1946 a od roku 1950 se k svátku Jména Panny Marie konala ve Vídni světelná procesí, kterých se účastnilo obrovské množství lidí včetně spolkového kancléře (L.Figla a od r.1953 J. Raaba) a jiných vysokých státních úředníků. Účast prosebníků v průvodech byla tak mohutná, že zcela ochromila dopravu, a proto byla roku 1958 pro slavnost vybrána právě dokončená Stadthalle. Ač její kapacita je dvanáct tisíc lidí, hala přesto nestačila, slavnost se musela konat po dva dny.

I letos tomu tak bylo, důvodem však nebyl počet věřících, nýbrž Mistrovství Evropy ve volejbale. Sportovci obsadili vídeňskou městskou halu, a věřící našli azyl pod klenbou dómu sv. Štěpána.

Mottem letošního setkání bylo „S důvěrou v budoucnost“, ale když jsme s P. Ignácem Majvaldem OFM, koordinátorem české sekce, nastoupili v sobotu do autobusu, v tváři nejednoho poutníka se zračila obava: zvládnou náročnou celodenní pouť bez rezervovaného místa k sezení? Organizátoři totiž letos nemohli pro všechny zabezpečit sedadla, svatý Štěpán i při nejlepší vůli pojme jen dva tisíce poutníků. A tak jsme se jistili různými sedačkami a židličkami.

Po příjezdu do Vídně jsme se vydali na túru za pa-

Svátek Jména Panny Marie ve Vídni

mětihodnostmi a zajímavostmi rakouské metropole. Navštívili jsme také minoritský kostel Panny Marie Sněžné. Zde jsme

si opět uvědomili, jak je provázána historie našich národů. Základní kámen ke kostelu položil roku 1276 náš slavný král „železný a zlatý“ Přemysl Otakar II. a po jeho smrti na Moravském poli zde třicet týdnů leželo jeho tělo. Na severní straně kostela se nachází rozměrná mozaika, kopie proslulé Poslední večeře od Leonarda da Vinci. Dílo, které zhotovil Giacomo Raffaelli, má zajímavou genezi. Objednal si je Napoleon, ale obraz nebyl dokončen před jeho abdikací, a tak ho zakoupil císař František II. pro zámek Belvedere. Mozaika však rozměry předčila stěnu zámku, a proto se dostala k minoritům. V chrámu je spousta významných uměleckých děl, přítomné sekulární františkány zaujala freska sv. Františka z 16. století od neznámého mistra.

Naše kroky pochopitelně směřovaly i k hrobu P. Petra Pavlíčka, který se nachází ve františkánském kostele. P. Pavlíček zemřel 14. prosince 1982, v den 41. výročí jeho kněžského svěcení.

Po společné modlitbě jsme se již vydali ke sv. Štěpánovi. Přijal nás vlídně a nabídl výborná přední místa v boční lodi katedrály. Židličky jsem nosili celý den zbytečně, ale nikdo si nestěžoval. Vznosný sakrální prostor vše vynahrazoval. Dokonce se po slavnosti ozval ne jeden hlas – kéž by se i příští rok slavnost konala v dómu. Zatím to tak nevypadá, organizátoři zvou na slavnost Jména Panny Marie do vídeňské městské haly. Konat se má, dá-li Bůh, 16. září 2012.

Marcela Pacifika Klíčová

Královno míru, oroduj za nás.

Sedmipočetníci

Dne 27. července slavíme svátek sv. Gorazda a druhů, jinak podle výchoďních církví „sedmipočetníků“. V laickém breviáři se modlíme tento den: „Bože, tys povolal svatého Gorazda, Klimenta, Nauma, Angelára a Sávu, aby pokračovali v díle svatého Cyrila a Metoděje: na jejich přímluvu nauč i nás předávat svěřený poklad víry, abychom všichni rostli v milosti a v poznání tvého Syna Ježíše Krista. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků“.

Připravujeme se na 1150. výročí příchodu svatých Konstantina a Metoděje na Velkou Moravu. Cílem mého povídání je ukázat, že jejich práce byla prací týmovou. Chci stručně představit životy těchto sedmi mužů a promítnout některé věci do našich dnů.

Svatý Konstantin – Cyril

Byl nejmladší ze sedmi dětí velitele císařského vojenského oddílu ze Soluně. Město bylo křesťanské od sv. Pavla a silně slovanské asi od šestého století. Konstantin byl velmi nadaný a již v šesti letech byl poslán na cařihradský císařský dvůr. Vystudoval cařihradskou vysokou školu a stal se známým jako filosof. *Více než učinnost dával najevo dobré chování a vyhýbal se druhům uhýbajícím na scestí.* Legenda zachycuje Konstantinovu definici filosofie: *Poznání věcí božských a lidských, nakolik se může člověk přiblížit Bohu, neboť učí člověka, aby byl svými skutky obrazem a podobností toho, který ho stvořil.* Konstantin se stal tajemníkem patriarchy a poté vysokoškolským profesorem se vší oficiální podporou. Zúčastnil se řady disputací,

kterými byl pověřen císařem (a to již ve věku kolem 24let). Zajímavé jsou dispute se Saracény, kteří neuznávají Nejsvětější Trojici: *Kterak vy, křesťané, přestože se domníváte, že jest jeden Bůh, rozdělujete jej na tři, když tvrdíte, že jest Otec i Syn i Duch?* Císař svolal poradní sbor, pozval Konstantina a řekl mu: *Slyšíš, filosofe, co mluví nečistí Agaréni proti naší víře? Nuže jsi sluhou svatě Trojice a jejím učedníkem, jdi a postav se jim na odpor, a Bůh, dovršitel každé věci, v trojici velebený Otec, Syn a Duch sv., dej tvým slovům milost a sílu.* Vlastní dispute, která se konala v okolí Bagdádu, je v legendě podrobně popsána a končí tím, že hostitelé když argumentačně neuspěli, se pokusili Konstantina otrávit. Po této cestě, zřejmě po státním převratu v Cařihradě Konstantin rezignuje na profesorský post a odchází do kláštera, kde již žije jeho starší bratr Metoděj.

I nový cařihradský vládce však začal využívat schopností Konstantina a vyslal jej spolu s jeho bratrem Metodějem na Krym k Chazarům. Chazaři se obrátili na Cařihrad, protože se dostali mezi vlivy židovství a islámu. Delegace řešila otázky politicko-náboženské a proto potřebovala účast bratrů. Císařova výzva zněla: *jdi, filosofe, k těm lidem a sestav si pro ně odpověď a řeč o svatě Trojici s její pomocí, neboť nikdo jiný to nesvede, jak náleží.* Na této cestě našli ostatky papeže sv. Klimenta a vyzvedli je. Disputace jsou v legendě podrobně zachyceny. Na rozloučenou chtěl místní vládce Konstantina obdarovat – on si však jako dar vyžádal řecké zajatce. Bylo jich na dvě stě.

Potom se Konstantin usadil opět v Cařihradě a působil na patriarchální akademii, která vyučovala budoucí kněze. Zde jej císař vyzval k misi na Velkou Moravu. Konstantin reaguje: *Ač jsem unaven a tělesně churav, půjdu tam s radostí, mají-li písmo pro svůj jazyk.* Právě otázka písma je pro tuto cestu klíčová. Zdá se, že Konstantin se již dříve zabýval otázkou slovanského písma, protože Slované se usídlili na Balkáně až po Soluň a pro Konstantina to byl jeho druhý rodný jazyk. Konstantin se mohl obávat, že bez psaného textu by mohl být snadno obviněn z hereze. A on měl kázat slovansky. Proto si řekl o císařův příkaz: *Chceš-li ty, můžže ti je vyjevit Bůh, který dává všem, kdo o něco prosí bez pochybování, a otvírá tlukoucím. Šel tedy filosof, a jak bylo jeho dávným obyčejem, oddal se modlitbě i s jinými pomocníky.* Následovalo sestavení slovanské abecedy a první překlady evangelií a bohoslužebných knih. Takto připraven se tým Konstantina vydává na Velkou Moravu. Je v něm Metoděj, který má velké zkušenosti ze státní správy, asistenti, kteří se podíleli na překladech (předpokládá se, že tam byl Kliment a Naum), vojenský doprovod a logistika. (Podobně Ježíš měl v týmu nejen apoštoly, ale i „ženy, které jej doprovázely z Galileje, aby se o něj staraly“ Mt 27,55).

Konstantin působil na Moravě čtyřicet měsíců (3,5roku). Rostislav shromáždil žáky a dal je k němu do učení. Můžeme předpokládat, že tato škola byla vládcem Rostislavem financována. Nešvary, které legenda uvádí, jsou oběti podle dřívějšího obyčejje a mnohoženství. Jako odměnu za svoji práci na Moravě si Konstantin vyžádal zajatce, které pak propustil. Skupina odešla přes Panonii do Benátek, kde proti

nim vystoupili církevní představitelé kvůli slovanským knihám: *My známe jen tři jazyky, kterými lze Boha v knihách slavít - hebrejsky, řecky a latinsky*. Protiargumentem Konstantina bylo, že *děšť od Boha padá na všechny stejně, příkaz učte všechny národy* a také skutečnost, že řada východních národů má vlastní písmo (Arméni, Egypťané, Syřané a další). Když delegace přišla do Říma, nesli ostatky svatého papeže Klimenta, vyšel jim vstříc průvod vedený papežem Hadriánem. Tento papež schválil slovanské knihy a nechal vysvětit Konstantinovy žáky. V Římě však naplno vypukla Konstantinova choroba (pravděpodobně měl tuberkulózu), vstoupil do kláštera, přijal jméno Cyril a po padesáti dnech, 14. února 869 ve svých 42 letech skonal. Pohřben je v chrámu sv. Klimenta. (Při vstupu do kláštera říká Cyril krásné starokřesťanské vyznání víry ve vzkříšení – nebyl jsem a stal jsem se a jsem na věky).

Svatý Metoděj

Legenda si všímá jeho urostlé postavy, manažerských schopností a uvádí, že *císař mu svěřil správu slovanského knížectví*. Po cařihradském státním převratu odchází do kláštera. Od chazarské mise doprovází svého mladšího bratra Konstantina. Když císař Michael vyzval k cestě na Velkou Moravu, řekl: *Hle, tu máš hojně dary, vezmi si svého bratra Metoděje a běž. Oba jste Soluňané a Soluňané všichni mluví čistě slovansky*. Protože Rostislav žádal nejen o hlásání křesťanství, ale o *muže, který nám pořídí všecku spravedlnost*, čili o (řekli bychom) projekt uspořádání křesťanského státu, bylo potřeba zapojit Metoděje, který měl zkušenosti ze státní správy. Metoděj pak vypracoval všeobecný zákoník (Zákon suduj ljudem).

V Římě byl Metoděj papežem Hadriánem vysvěcen „na popovstvo“. Mohlo to být buď na kněze, nebo i na biskupa. Když Cyril umírá, říká bratrovi: *Hle, bratře, my dva jsme byli souspřeží a táhli jsme jednu brázdou, a já jsem skončil svůj den a padám na liše. Ty pak velmi miluješ horu (tj. klášter), ale kvůli hoře neopouštěj své učení. Neboť čím pak můžeš být spíše spasen?*

Na žádost panonského panovníka Kocela ustanovuje papež Hadrián Metoděje papežským legátem pro všechny země slovanské, tj. od Čech po Soluň. Bavorští biskupové však svolali synodu a zpochybnili Metodějovu jurisdikci nad některými kraji, kde již dříve působili bavorští misionáři. Na Moravě došlo ke státnímu převratu, Rostislav a Metoděj byli odvečeni do Bavorska, kde byl Metoděj dva a půl roku vězněn – delší dobu pod širým nebem za hrozné zimy a velkých dešťů, opat kláštera jej udeřil koňským bičem. Mezinárodní tlak vedený papežem Janem VIII. nakonec vedl k Metodějovu propuštění a jeho návratu na Moravu. Kolem roku 881 cestuje Metoděj do Cařihradu k císaři, podává mu zprávu o svém působení a zanechává tam některé své žáky, aby mohli vzniknout středisko pro slovanskou bohoslužbu v byzantské říši. Vtírá se otázka, jak asi cestovali? Legenda něco naznačuje: *na všech svých cestách upadal do mnohých nebezpečností od ďábla, v pustínách mezi zbojníky, a na moři do bouřlivých vln, na řekách do nenadálých mělčin*.

Po návratu z Cařihradu se 8 měsíců soustředil se svými asistenty na dokončení překladů Písma, církevních kánonů a světských zákonů. Legenda zaznamenává i přátelské setkání s franským králem, pravděpodobně došlo k určitému smíření. Když se blížil

konec jeho pozemského života, ptali se, koho si vybral za svého nástupce. *Metoděj ukázal jim na jednoho ze svých spolehlivých učedníků, zvaného Gorazd, a řekl: „Je to muž svobodný a z vaší země, dobře obeznalý v latinských knihách a zbožný. To budiž Boží vůle a vaše láska, jakož i má“*. Zemřel 6. dubna 885 a jak praví jiná legenda, leží ve velikém chrámu moravském po levé straně ve stěně za oltářem svatě Bohorodičky.

Svatý Gorazd

Pocházel z území Velké Moravy a lze uvažovat o jeho vyšším původu. (Mohl by být i Rostislavovým synem). Není jasné, zda se skutečně stal biskupem po Metodějově smrti. Při následném pronásledování, kdy došlo k vyhnání Metodějových spolupracovníků a zrušení slovanské mise, byl Gorazd uvězněn a mučen. Tím končí historické zprávy o něm. Někteří badatelé předpokládají, že odešel do Polska nebo do Čech, u albánského města Berata je klášter, kde je údajně Gorazdův hrob.

Svatí Kliment a Naum

Jako mladíci byli v týmu Konstantina a Metoděje a přišli s nimi na Velkou Moravu. Byli Slované někde z Balkánu a snad byli rodní bratři. Po vyhnání z Moravy se vrátili do rodných končin a nabídli své služby bulharskému carovi. Ten zřídil v Ohridu (dnešní Makedonie) školu, kde se vyučovalo slovanské písmo. Ohridská univerzita se chlubí, že je nejstarší evropskou univerzitou, protože vznikla kolem roku 900. Naum po několika letech opustil školu a několik kilometrů podél břehu Ohridského jezera založil klášter. (Ohridské jezero má rozměry cca 20x20km, patří k nejstarším evropským osídlením, na jeho břehu je 365 kostelů, klášterů a poustevn.) Svátý Kliment Ohrid-

ský je pohřben v Ohridu a svatý Naum v klášteře sv. Nauma.

Svatí Angelár a Sáva

Dnes už o nich nevíme prakticky nic. Snad jen to, že patřili do Konstantinova týmu, že s ním přišli na Velkou Moravu, že pracovali a byli vyhnáni. Zůstalo jejich jméno.

To byly střípky z historie. Co nám říkají tito svatí dnes?

Věříme v Boha Trojjediného.

Na mnoha místech legend jsou krásné pasáže o Nejsvětější Trojici. Zdá se mi, že o tomto základním tajemství naší víry se v minulosti více přemýšlelo, mluvilo a úcta Bohu Trojjedinému byla „živější“. Ocituji úvod legendy Život sv. Metoděje. *Bůh dobrotivý a všemohoucí stvořil všechny věci, které nebyly a nyní jsou, viditelné i neviditelné, a ozdobil je všelikou krásou. Kdo o ní poněkud přemítá, může částečně pochopit a poznat toho, jenž takováto podivuhodná a mnohá díla stvořil. Neboť z velikosti a krásy děl se obdobně pozná jejich původce. Toho andělé opěvují trojsvatým hlasem a my všichni pravověrní jej slavíme ve svaté Trojici, totiž v Otci i Synu i Duchu svatém, tj. ve třech hypostazích, které můžeš nazvat třemi osobami, ale v jednom božství. Před jakoukoli zajisté hodinou a jakýmkoli časem a rokem, způsobem nedostupným rozumu a smyslu i bytostí netělesných, Otec sám zrodil Syna, jak dí Moudrost: Před všemi pahorky mne rodí a jak v evangeliu samo Slovo Boží, učiněné v poslední čas tělem pro naši spásu, řeklo přečistými ústy: Já v Otci a Otec ve mně. Z toho Otce vychází i svatý Duch, jak dí sám Syn hlasem Božím: Duch pravdy, jenž z Otce vychází.*

Naštěstí i dnes najdeme teology,

kterí rozvíjejí učení o Nejsvětější Trojici. Ctírad Václav Pospíšil v časopise *Universum* 3/2011 napsal: „Vztahový charakter osoby je zřejmý: osoba si sebe samu uvědomuje ve vztahu k „nejá“ a zejména k „ty“, tedy ve vztazích. V trinitární teologii platí, že osoba Otce je totožná s jeho vztahem k Synu a osoba Syna zase se vztahem k Otci. V Trojici je tedy osoba substanciálním vztahem: kdyby Otec nebyl ve vztahu k Synovi, vůbec by nebyl. Tato relační koncepce osoby pak vedla k novému způsobu myšlení ve filosofii. Personalisté především zdůrazňují, že osoba není věc. Ptát se tedy, co je osoba, není adekvátní, protože osoba je někdo. ... Tak se ozřejmuje, že alterita není něco, co máme likvidovat, ale součást naší vlastní identity, dané určitou sítí vztahů. Pro věřícího je tím základním a ustavujícím jeho vztah k Bohu. Právě Boží otcovské „Ty“ dává vztahově vzniknout mému „já“. Díky tomuto ustavujícímu synovskému vztahu je pak člověk v ostatních vztazích svobodný, neboť ony jeho vlastní identitu nezakládají. V nich si člověk uvědomuje sebe sama a prožívá své vlastní vztahové „já“. ... Tam, kde se s člověkem jedná jako s pouhou věcí, dochází logicky k pošlapávání lidských práv a nerespektování lidské důstojnosti.“

Týmová práce

Skupina vedená Konstantinem byla skutečným týmem, který vykonal dílo, které vydrželo. Tak bychom měli pracovat i my v SFŘ. Je úžasným darem mít bratry a sestry a dělat na společném díle. Naším posláním je evangelizace, neustále papeži připomínaná. Náš tým potřebuje nové učedníky, žáky. My ale nemůžeme jako jiná firma dát si inzerát a udělat nábor. My máme pro-

sit s Františkovým: „Pán mi dal bratry“. Ale máme těm, co nám Pán dá, co nabídnout? Jsme pravdiví? Nejsou naše společenství sterilní, uzavřená do sebe, bez nápadů? Je úkolem Rady MBS přicházet s nápady!

Finance

Ještě něčeho si můžeme všimnout při misi sv. Cyrila. Byla financována státem – panovníky. Bylo to jistě výborné, pokud se představy panovníka kryly s postupem evangelizátorů. Když se však změnil panovník a politické zájmy, skončilo to jako s Metodějovými žáky – byli vyhnáni a nahrazení „vhodnějšími“ a „povolnějšími“.

Dnes žijeme v bohaté demokratické společnosti. Bohatství i moc jsou více rozloženy mezi lidi. Určitě 90% lidí může nějakou korunu uvolnit, každý máme jeden hlas při volbách. Proto i financování evangelizace je přeneseno více na nás, jednotlivce. Mnohé děláme: platíme na kostel, dáváme příspěvky na SFŘ, přispíváme na různé iniciativy, kupujeme knížky (nejen abychom je četli, ale aby mohly vycházet další).

Podle Katechismu je povinností katolík platit daně, bránit vlast a uplatňovat volební právo (čl.2240). Je to minimum, které mnozí stejně neplní. Technologicky vyspělý a globalizovaný svět představuje mnohem větší výzvu pro křesťany: financovat evangelizaci. Zejména vzdělávání, charitu a média.

Jiný životní styl

Vzpomeňme na sv. Františka a jeho dobu. Rozvoj obchodu a měst. Hodně podobné dnešku, i když v lokálním měřítku. František představil radikálně jiný, nový životní styl. I my máme hledat a zkoušet nové životní styly. Adriano Sella napsal Malý průvodce

novými styly života (vydavatelství MONTI). Vyberu z něj několik myšlenek. V prvních sociálních encyklikách se papežové obraceli výlučně k vrcholům politické a ekonomické moci. Ještě i koncilní dokumenty počítají se změnou shora. Jan Pavel II. se však začíná obracet na mladé a na prosté občany. Od roku 1978 vyzývá, aby základna vyvíjela tlak na vrchol, a to prostřednictvím osobního a rodinného stylu života. V dalších letech: ...je na vás, abyste prosazovali obrat v tendencích, kterými kráčí svět. ...Střízlivější život ať příznivě podporuje nový model rozvoje. ...Vytvořit styly života, v nichž hledání toho, co je pravdivé, krásné a dobré a společenství s ostatními lidmi pro společný růst ať jsou prvky, které určují volbu spotřeby, úspor a investic. Papež Benedikt XVI. v encyklice Caritas in Veritate podtrhuje, že dnešní společnost

musí vážně revidovat vlastní styl života a že „je nezbytná účinná změna mentality, která nás povede k použití nových životních stylů. Autor navrhuje čtyři nové vztahy: Nový poměr k věcem – Od konzumismu ke kritickému konzumu, od závislosti ke střídmosti, od „použij a zahod“ k opětovnému využití a recyklaci. Nový vztah k osobám – Obnovit bohatství lidských vztahů, které jsou základem štěstí a životní radosti. Nový vztah k přírodě – Od bezohledného vztahu k přírodě k odpovědnosti za životní prostředí. Nový vztah k celému světu – Přejít od lhostejnosti k solidaritě, od uzavírání se k otevřenosti, od sociálního státu k sociální spravedlnosti.

Na závěr se vrátím ke slovanskému písemnictví a přečtu pár úryvků z Proglasu, předzpěvu sv. Cyrila k jeho překladu čtvero-evangelia.

Kristus přichází shromáždit národy

**Je tedy třeba poznat Boha
Slyšte nyní svým rozumem,...
slovo, jež sílí srdce i rozum**

**I povíme vám vhodnou radu,
jež všechny lidi odpoutá od zvrácení života a chtíče**

Nahé jsou všechny národy bez knih a nemohou zápolit beze zbraně s protivníkem našich duší

Nuže, národové, kteří nemáte rádi nepřítel a jste odhodláni mocně s ním zápolit, otevřete dokořán dveře rozumu

Opěvajíce Boha k lidem milosrdného. Jemu náleží všeliká sláva, čest a chvála, Božímu Synu vždycky s Otcem i Duchem svatým na věky věků od všeho tvorstva. Amen

Jiří Šenkýř

Literatura:

www.moraviamagna.cz

V sobotu 18. února 2012 při mši svaté na Levém Hradci v 9.30 hod. bude zahájen již 31. ročník pouti, kterou založili terciáři ve spolupráci s panem kardinálem Tomáškem v roce 1982 – tedy ještě v hluboké totalitě. Začali jsme chodit dvěma trasami – z Levého Hradce a z nového Jičina. Nyní po více než deseti letech nás chodí desítka poutníků, nyní nás na Velehrad dochází každoročně několik stovek.

Pojďte s námi na Velehrad

Mši sv. v Levém Hradci celebrují O. Antonín Klaret Dabrowski a děkan J. Peňáz

Ale program a úmysly zůstávají stejné – modlit se a namáhat tj. snášet obtíže putování zůstávají stejné – jde nám především o obnovu víry v naši vlasti. Na poutních trasách se setkávají navzájem poutníci z různých farností i prostředí a také s těmi, jejichž farnostmi prochází. A v závěrečných etapách v srpnu (letos 21. - 25. 8.) se konají za pochodu duchovní přednášky (téměř exercicie). K duchovním rozhovorům a svátosti smíření je k dispozici desítka kněží.

Nechcete se přidat – alespoň na některou etapu, nebo jen modlitbou v den konání pouti? Podrobnosti najdete na internetových stránkách NR SFŘ, ale také na www.poutnik-jan.cz.

František Reichel

PŘEDSEDNICTVO MEZINÁRODNÍ RADY SFŘ

PROJEKT TRVALÉ FORMACE

MĚSÍČNÍ NABÍDKA

ZÁŘÍ 2011 – 2. ROK – č. 21

I. ČÁST: TÉMA NA ZÁŘÍ

9. téma: Šíření Dobré Zvěsti – program činnosti (EN č. 49-54)

Komentáře, výňatky a otázky, Ewald Kreutzer, SFŘ

Dnes jsme celosvětově konfrontováni s jevem sekularismu a ateismu. Tento fakt byl již citován papežem Pavlem VI. v jeho apoštolské exhortaci „Evangelii nuntiandi“ (1975). Jak ale reagovat na tyto výzvy? Odpověď sv. otce je velmi jasná: Církev musí udržovat svého misionářského ducha a dokonce jej zintenzívnit v historické době, ve které žijeme. (EN 53) Proč je tento „misionářský duch“ tak důležitý? A opravdu my, sekulární františkáni, cítíme odpovědnost a uskutečňujeme naše zvláštní poslání? O těchto otázkách se bude diskutovat během Generální kapituly v Sao Paolo (Brazílie) příští měsíc.

49. Program činnosti. Poslední Ježíšova slova v evangeliu svatého Marka vykazují evangelizaci za pole působnosti celého světa bez jakýchkoliv hranic. Kristus tehdy řekl: "Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření." (Mk 16:15) Apoštolové a křesťané první generace brzy pochopili, jaké poučení plyne z těchto a jiných podobných slov, a učinili z nich program pro svou činnost. I samo pronásledování tím, že apoštolové rozptýlili, přispělo k rozšíření Božího slova a způsobilo, že církev pronikala do stále vzdálenějších oblastí. Tento universalismus pak ještě více zesílil, když se i svatý Pavel stal apoštolem a projevil zvláštní dar hlásat evangelium ne židům, ale pohanům.

50. Do celého světa! Křesťanská pokolení během dvaceti století narážela pravidelně na různé překážky, které se stavěly do cesty tomuto jejich všeobecnému poslání. Musíme s bolestí konstatovat, že evangelizační dílo církve silně brzdila, ne-li přímo znemožňovala, i veřejná moc. I v současné době se stává, že hlasatelé Božího slova jsou zbavováni svých práv a pronásledováni, vystavováni výhrůžkám a zabíjeni jedině proto, že kážou Krista a jeho evangelium. Chováme však důvěru, že i přes tyto bolestné zkoušky se dílo apoštolů ve světě nezastaví. Navzdory protivěním v církvi stále ožívá vědomí jejího nejhlubšího poslání, které jí dal přímo její Mistr: Do celého světa! Všemu tvorstvu! Až do nejzazších končin země!

52. Zvláštní určení. Ačkoliv toto prvotní hlásání evangelia je určeno zvláště těm, kdo dosud nikdy neslyšeli o Kristově radostné zvěsti anebo dětem, je zřejmé, že toto hlásání je stejně nutné hlavně proto, že dnešní svět se často odkřesťanšťuje – i pro mnoho lidí, kteří sice byli pokřtěni, ale vůbec nežijí křesťansky, dále pro prosté lidi, kteří sice mají určitou víru, ale neznají dobře její základní pravdy; a konečně i pro vzdělance, kteří cítí potřebu poznat Krista jinak, než jak je tomu učili v dětství, i pro řadu dalších lidí.

53. Misionářský duch. Evangelizace se obrací i k těm početným skupinám lidstva, které vyznávají nekřesťanská náboženství. Církev je respektuje a váží si jich, poněvadž jsou živým výrazem ducha obsáhlých lidských seskupení. Tato vyznání mají i úctyhodné množství hluboce náboženských textů a učila celá lidská pokolení vyzývat Boha. Jsou v nich rovněž rozesety **zárodky Božího slova** (sv. Justin) a mohou se stát základem pro opravdovou "evangelní přípravu", abychom použili výstižného výrazu 2. vatikánského koncilu, který jej převzal od Eusebia Cesarejského.

Takový stav věcí přirozeně vyvolává složité a choulostivé otázky, které je třeba studovat ve světle křesťanské tradice a učitelského úřadu církve, abychom mohli dnešním i budoucím misionářům otevřít nové obzory pro jejich styky s nekřesťanskými náboženstvími. A chceme zdůraznit především současné době, že ani respekt a úcta k těmto náboženstvím, ani složitost problémů, jež z toho vznikají, nejsou pro církve důvodem, aby přestala hlásat Krista nekřesťanům. Naopak, církve se domnívá, že tito mají právo poznat celé bohatství Kristova tajemství, (srov. Ef 3:8) v němž podle naší víry může veškeré lidstvo najít v netušené plnosti všechno to, co se tápavě snaží vypátrat o Bohu, o člověku a jeho údělu, o životě, smrti a pravdě. Tedy, třebaže jsou v těchto vyznáních přirozené náboženské projevy hodné opravdové úcty, církve přes to vše vychází z faktu, že Kristovo náboženství, které šíří pomocí evangelizace, umož-

ňuje objektivně člověku vstoupit ve styk s Božím plánem spásy, uvědomit si živou Boží přítomnost a činnost... Jinými slovy, naše náboženství umožňuje navázat skutečný a živý styk s Bohem, který ze své strany nedokáže navázat ostatní náboženství, třebaže i ona, abychom tak řekli, vztahují své ruce k nebi.

Proto církve stále udržuje své misionářské nadšení a v současném dějinném období ho chce ještě zesílit. Cítí se v tomto ohledu odpovědnou vůči celým národům. Neodpočine si, dokud neučiní vše, co je v jejích silách, pro rozšíření radostné zvěsti o Kristu Spasiteli. Připravuje stále nové generace apoštolů. Misijní činnost nikdy nevyprahne a církve o ni bude stále usilovat.

54. Světskost a ateismus. V dnešní době se tato víra musí skoro neustále vyrovnávat se **sekularismem** a dokonce i s aktivním ateismem: je vystavována zkouškám a výhrůžkám; je obléhána a vede se proti ní boj. Hrozí jí nebezpečí zadušení nebo vyhladovění, nebudeme-li ji stále živit a podporovat. Evangelizovat tedy velmi často znamená dodávat víře věřících tuto nezbytnou potravu a podporu, a to zejména pomocí katecheze s bohatou náplní evangelního učení a vyjadřovanou jazykem přiměřeným době a lidem. Katolická církev se stejně pečlivě stará i o křesťany, kteří s ní nežijí v plném společenství. Společně s nimi usiluje o jednotu, jak si ji přál Kristus, hlavně ovšem o to, aby se uskutečnila jednotu v pravdě. Současně si ale též uvědomuje, že by se těžce prohřešila proti svým povinnostem, kdyby mezi nimi nevydávala svědectví o plnosti Božího zjevení, jehož poklad sama steží.

Otázky k zamyšlení a diskusi v bratrském společenství

Na jakých slovech našeho Pána Ježíše Krista je založeno poslání církve hlásat evangelium do celého světa?

Jakými cestami sv. František následoval a hlásal evangelium?

Jakou specifickou odpovědnost na sebe bereme účastí na „misijním programu“ církve jako sekulární františkáni, povolání žít „evangelium podle františkánské spirituality v světských podmínkách“ (stanovy čl. 8.1)?

II. ČÁST: SPIRITUALITA A SOCIÁLNÍ NAUKA CÍRKVE

Téma 6. z 9: Vítězství kříže

P. Armando Trujillo Cano, SFŘ

Jen před několika dny se uzavřely Světové dny mládeže 2011 ve španělském Madridu. V návaznosti na oficiální oznámení papeže Benedikta XVI., že hostujícím městem Světových dnů mládeže 2013 bude Rio de Janeiro, a těsně před závěrečným požehnáním, španělská delegace mládeže předala kříž Světových dnů brazilské delegaci před nezměrným množstvím zástupu, čítajícím kolem 2 milionů lidí. Když brazilská delegace vztyčila kříž a představila jej shromáždění a divákům televize, nastal moment velké radosti, vděčnosti a provolání slávy, protože cesta k příštím Světovým dnům mládeže započala. Stojí za zmínku, že velký úspěch Světových dnů mládeže 2011 byl

samořejmě provázen velkou Boží milostí, která se projevovala mnoha způsoby a skrze úsilí bezpočtu lidí: organizátorů, dobrovolníků, mladých lidí přicházejících z celého světa, papeže a místní církve, rodin hostících poutníky, správy atd. Mnohé zaujala vyzrálá úroveň účasti mladých, když dodrželi ztišení ve zvláštních chvílích modlitby, aby se pak radovali a sdíleli s lidmi všech končin země atd. Velmi významnými se ukázaly dvě události. Modlitební vigilie a závěrečná slavnost s papežem na letišti Cuatro Vientos. Aby se dostavili na místo shromáždění, mladí a ostatní účastníci včetně tisíců věřících a kněží museli využít rozmanité druhy dopravy a značné vzdálenosti ujít pěšky jako poutníci, tak, jak se to v tomto druhu shromáždění stává. Když se na letiště dostali, byly zde řeky lidí kráčejících pěšky v rozmanitých směrech a prostor byl pro prakticky všechny aktivity těsný. Když mládež přežila vysoké teploty a prach poletující nad celým místem, přivítala papeže s velkým očekáváním. Bohoslužebná vigilie byla dočasně přerušena bouří s větrem a deštěm, ale krátce na to pokračovala s překvapujícím nadšením a ochotou dovést ji do konce, takže papež toho večera a následující den ocenil odvahu mladých. Radostné uzavření vigilie a slavnostní mše v neděli byly možné pouze s přijetím mnoha těžkostí a nepohodlí oslavujících naši víru ve vzkříšeného Krista, znovu zahrnující účast v jeho utrpení a kříži.

Svátek povýšení kříže nebo vítězství kříže se v římskokatolickém liturgickém kalendáři slaví 14. září. Historie této liturgické oslavy je velmi zajímavá a liší se v obřadech a dokonce podle kraje, kde se někdy slaví v rozdílných datech. Podle některých legend sahá původ této památky do roku 326, kdy se sv. Helena, matka římského císaře Konstantina, vydala na pouť do Svaté země. Kristův kříž byl objeven při výkopových pracích pro stavbu kostela, které byly zahájeny na příkaz císaře, nad Svatým hrobem. Někteří přisuzují datum svátku ke dni vysvěcení tohoto kostela v roce 335. Jiná tradice vysvětluje, že Peršané odnesli část tohoto kříže v roce 614 během invaze do Jeruzaléma a že tyto relikvie byly znovuobjeveny v roce 628 byzantským císařem Herakliem, který je vzal nejprve do Konstantinopole a zpět do Jeruzaléma v roce 629. Po těchto událostech se má za to, že svátek nabyl větší důležitosti v západní církvi. V galské tradici se svátek Kristova kříže slaví od sedmého století 3. května, a když tato praxe byla kombinována s římskou tradicí, zachovávala se obě data až do roku 1960, kdy Jan XXIII. odstranil zdvojení dat v římském kalendáři. Ale v některých zemích se svátek stále slaví 3. května kvůli historickým důvodům a jako výsledek zvláštních ustanovení jejich biskupské konference.

Slavení povýšení Kristova kříže nám připomíná, že jsme byli vykoupeni a že nám bylo odpuštěno Kristovým utrpením, smrtí a vzkříšením. Kříž, nástroj odsouzení a mučení, se pro nás křesťany stal nejzřetelnějším symbolem Boží lásky k celému lidstvu a nejsilnějším vyjádřením Kristova soucitu s námi a jeho věrnosti Otci. Je to znamení nekonečné naděje, která je výzvou mocnostem světa a která těší zarmoucené, odhaluje slabost lidské pýchy a nevýslovnou moc Boží lásky pro každého z nás. V současném kontextu

světskosti a morálního a duchovního relativismu je Kristův kříž silnou výpovědí, kterou mnozí nemohou přijmout nebo jí rozumět. Sv. Pavel píše již ve své době: *Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.* (1Kor.1;18). Povýšení Kristova kříže zahrnuje naši vděčnost a úctu v osobní modlitbě, v liturgických oslavách, oddanosti, ale hlavně v našich denních životech. Jsme povoláni obejmout ukřižovaného Ježíše jako jediného našeho Spasitele a nést náš denní kříž, abychom ho následovali a měli účast na jeho vzkříšení, které již působí v tomto světě. Některé zákony mohou zakázat veřejné vystavení kříže, ale nikdo nemůže zabránit křesťanům ukazovat jejich lásku k Bohu a bližnímu. Kristův kříž osvěcuje srdce a myslí těch, kteří hledají opravdový význam života a smrti, lásky a utrpení.

Vyzvedněme Kristův kříž! Evangelizujme svět ve čtyřech směrech vyznačených křížem, tak, jak sv. František posílal své bratry hlásat Dobrou zvěst o Kristu celé zemi!

Služba v kultuře (II)

(Kompendium sociální nauky církve, č. 558-562)

Tento měsíc se zaměříme na druhou část tématu *služba v kultuře*, ve které kompendium ukazuje výzvu *obsahu kultury*; je to zvláště *pravda* týkající se správného porozumění *celé lidské osobě*. Tato pravá perspektiva člověka a života má zahrnovat *náboženský rozměr*, protože tajemství Boha je v centru každé kultury. Křesťané proto nemohou přijmout vize, jež redukuje hodnotu a důstojnost lidské osoby, založené na *ideologiích*, které jsou zbaveny našeho obecného a konečného určení v Bohu. Tato část také pojednává o stále rostoucí důležitosti *sdělovacích prostředků*, zvláště kvůli vzdělávání lidí s církevní tradicí *moudrosti* a z hlediska morálních voleb, kterým čelí, když užívají tento zdroj informací. Kompendium také vyzdvihuje, že věřící laici by měli upřednostňovat ty sdělovací prostředky, které podporují solidaritu, místo zvětšování sociální nespravedlnosti a nevyváženosti. Konečně, tato část klade důraz na odpovědnost posluchačů médií a připojuje několik slov o hlubokém lidském a teologickém smyslu komunikace mezi lidmi.

558. *Druhou výzvu pro působení věřících laiků představuje obsah kultury, tedy pravda.* Otázka pravdy je pro kulturu zcela zásadní, protože zůstává „povinností každého člověka uchovat si pojem celistvosti lidské osoby, ve které vynikají hodnoty rozumu, vůle, svědomí a bratrství.“ Správná antropologie je kritérium, které osvětluje a verifikuje každou historickou formu kultury. Křesťan, jenž se angažuje v oblasti kultury, se staví proti všem redukcionistickým a ideologickým pojetím člověka a života. Dynamismus otevřenosti vůči pravdě je zaručován především skutečností, že „kultury jednotlivých národů jsou v zásadě pouze rozdílnými způsoby, jak se lidé ptají po smyslu vlastní existence.“

559. *Křesťané musí usilovat o plné uplatňování náboženské dimenze kultury. Tento úkol je velmi důležitý a naléhavý z hlediska kvality života na individuální i sociální rovině.* Otázka, vyplývající z tajemství života a odkazující na ještě větší tajemství Boha, je totiž v srdci každé kultury. Když se toto tajemství odstraní, degeneruje kultura a mravní život národů. Opravdová náboženská dimenze života je pro člověka podstatná: umožňuje, aby se mu před jeho rozličnými aktivitami otevíral obzor, který jim dává smysl a směr. Náboženskost či spiritualita člověka se projevuje v různých formách kultury, jimž dává životnost a jež inspiruje. Dokladem toho jsou nespočetná umělecká díla všech dob. Jakmile je popírána náboženská dimenze člověka nebo národa, dochází k umrtvování kultury samotné, někdy i k jejímu zániku.

560. *Při rozvíjení opravdové kultury at' příkládají věřící laici velkou váhu hromadným sdělovacím prostředkům a věnují pozornost především obsahu nespočetných postojů různých lidí.* Postoje se sice liší u různých skupin a jednotlivců, ale všechna mají svou mravní váhu, a právě z tohoto hlediska je třeba je hodnotit. Pokud se má člověk správně rozhodovat, musí znát normy mravního řádu a také je věrně uplatňovat. Církev podává dlouhou tradici moudrosti, zakořeněnou v Božím zjevení a v lidské reflexi, jejíž teologické zaměření vykonává důležitou nápravnou úlohu jak vzhledem „k ‚ateistickému‘ řešení, které olupuje člověka o jednu z jeho základních stránek, totiž duchovní rozměr, tak vzhledem k permissivním a konzumistickým řešením, která se pod různými záminkami snaží přesvědčit člověka o jeho nezávislosti na veškerých

zákonech a na Bohu.“ Křesťanská tradice spíše než aby soudila prostředky společenské komunikace, staví se do jejich služby. „Kultura moudrosti, jež je vlastní církvi, může zabránit tomu, aby se kultura informace vlastní sdělovacím prostředkům, stala jen hromaděním faktů postrádajících smysl.“

561. *Věřící laici ať hledí na sdělovací prostředky jako na možné a mocné nástroje solidarity.* „Solidarita se jeví jako důsledek pravdivého a správného sdělování informací, volného proudění myšlenek, které mají napomáhat

k poznání a respektování druhých.“ K tomu však nedochází, když se média užívají k budování a podpoře takových ekonomických systémů, které slouží chamtivosti a žádostivosti. Když se tváří v tvář těžkým nespravedlnostem úmyslně naprosto ignorují některé aspekty lidského utrpení, jde o neospravedlnitelný postoj. *Struktury a politika komunikace a distribuování technologie jsou skutečnosti, kvůli nimž jsou některé osoby „bohaté“ na informace, zatímco jiné jsou na informace „chudé“ – v epoše, v níž prosperita a někdy i přežití závisí na informovanosti.* Takovým způsobem tedy sdělovací prostředky přispívají k nespravedlnosti a nevyváženosti, které způsobují bolest, o níž následně sdělovací prostředky informují. Komunikační a informační technologie spolu s formami jejich využívání musí být zaměřeny na odstraňování těchto nespravedlností a těchto nevyvážeností.

562. *Ti, kdo pracují jako profesionálové v oblasti sdělovacích prostředků, nejsou jediní, kdo mají etické úkoly. Také uživatelé mají své povinnosti. Pracovníci, snažící se jednat zodpovědně, si zaslouhují publikum, které si uvědomuje své vlastní závazky.* První povinností uživatelů sdělovacích prostředků spočívá v rozlišování a výběru. Rodiče, rodiny a církve mají jasně vymezenou odpovědnost, jíž se nemohou vzdát. Pro ty, kdo rozličným způsobem pracují v oblasti sdělovacích prostředků, platí důrazné a jasné napomenutí svatého Pavla: „Proto nechte lhaní a každý mluvte se svým bližním pravdu. Patříme přece k sobě všichni jako údy.(...) Ať vám z úst nevychází žádná ošklivá řeč, ale mluvte jen taková slova, která mohou prospět k duchovnímu prospěchu tam, kde je ho třeba.“ (Ef4,25.29). Služba člověku prostřednictvím utváření lidské společnosti založené na solidaritě, spravedlnosti, lásce a šíření pravdy o lidském životě a o jeho definitivní plnosti v Bohu – právě to jsou základní etické požadavky kladené na prostředky společenské komunikace. Ve světle víry je třeba pohlížet na lidskou komunikaci jako na putování od Babelu k Letnicím, tedy jako na osobní a společenské úsilí o překonání zmatení komunikace (srov. Gn 11,4-8) tím, že se lidé otevřou daru jazyků (srov. Sk 2,5-11), to znamená komunikaci obnovené mocí Ducha, seslaného Synem.

Otázky k zamyšlení a diskusi v bratrském společenství

Jak můžete smysluplným způsobem oslavit svátek povýšení Kristova kříže ve vašich rodinách a bratrském společenství?

Jak je náboženský rozměr lidského bytí či Boží tajemství přítomno ve vaší kultuře nebo kulturách kolem vás?

Jak mohou členové vaší rodiny a bratrského společenství pomoci jeden druhému ve správném výběru užití sdělovacích prostředků a jak z nich udělat nástroj solidarity a pravdivé lidské komunikace?

PŘEDSEDNICTVO MEZINÁRODNÍ RADY SFŘ

PROJEKT TRVALÉ FORMACE

MĚSÍČNÍ NABÍDKA

ŘÍJEN 2011 – 2. ROK – č. 22

I. ČÁST: TÉMA NA ŘÍJEN

10. téma: Drama ateistického humanismu (EN č. 55-58)

Komentáře, výňatky a otázky, Ewald Kreutzer, SFŘ

V následujících výňatcích z „Evangelii nuntiandi“ se papež Pavel VI. zaměřuje na nové formy ateismu a sekularismu. Rozlišuje mezi „světstostí“ (sekularismus) a „posvětšťováním“ (sekularizace). To je pro nás důležitý rozdíl, když chceme porozumět užití slova „sekulární“ v názvu našeho františkánského řádu. Tato analýza sv. Otce nám také pomáhá porozumět našemu specifickému povolání a poslání jako „sekulárních“ františkánů. Bude to důležité téma na Generální kapitule 2011 v Sao Paolo (Brazílie) tento měsíc.

55. Drama ateistického humanismu. [...] Z duchovního hlediska se tento moderní svět zmítá v tom, co jeden současný autor nazval "dramatem ateistického humanismu". [srov. Henri de Lubac, *Le drame de l'humanisme athee*, Paříž 1945]

Na jedné straně je třeba konstatovat v samém srdci tohoto současného světa jev, který se stává téměř jeho nejpřekvapivějším znakem, totiž **sekularismus**. Nemluvíme zde o **sekularizaci**, protože ta znamená snahu, která je sama o sobě správná, oprávněná, slučitelná s vírou a náboženstvím, totiž snaha odhalit ve stvoření, v každé věci a v celém vesmíru zákony, které se řídí určitou vlastní **autonomií**, v hlubokém přesvědčení, že tyto zákony stanovil Stvořitel. Nedávná biskupská synoda potvrdila též v tomto smyslu "oprávněnou autonomii kultury a zvláště věd." [srov. Pastorální konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, č. 59] Skutečným sekularismem však rozumíme takové pojetí světa, ve kterém se tento svět rozvíjí sám od sebe, aniž by hledal příčinu v Bohu, jenž se tak stává zbytečným a nepohodlným. Takový sekularismus, aby zdůraznil moc člověka, nakonec končí tím, že o Boha nedbá a dokonce ho i popírá.

Nové formy ateismu – máme na mysli **antropocentrický** ateismus, který už není abstraktní a metafyzický, nýbrž pragmatický, programový a bojovný – jak se zdá, vyrůstají právě z tohoto sekularismu. Ve spojitosti s tímto ateistickým **sekularismem** dotírají na nás každý den pod nejrůznějšími způsoby konzumní civilizace - **hedonismus** povýšený na nejvyšší hodnotu, touha po moci a vládě, různé formy diskriminace, což jsou jen nelidské sklony tohoto **humanismu**.

Na druhé straně však v témže moderním světě nelze kupodivu popírat ani existenci skutečně křesťanských prvků a evangelních hodnot, projevujících se přinejmenším jako pocit prázdnoty a stesk. Nebylo by přehnané mluvit v této souvislosti o mohutném a tragickém volání po evangelizaci.

56. Nepraktikující křesťané. Dnes je velký počet pokřtěných, kteří sice většinou formálně nezapřeli svůj křest, avšak značně se od něho vzdálili a nežijí podle něho. [...] Často se to vysvětluje odtržením se od minulosti, jež je příznačné pro naši dobu. Vzniká i z toho, že křesťané dnes žijí společně s nevěřícími a jsou trvale vystaveni jejich vlivu. Na druhé straně však dnešní matrikoví křesťané na rozdíl od dřívějších se snaží vysvětlit a ospravedlnit svůj postoj vnitřním náboženským přesvědčením, osobní autonomií a opravdovostí.

Vidíme tedy, že ateisté a nevěřící na jedné straně a matrikoví věřící na straně druhé kladou evangelizaci odpor, který nelze podceňovat. [...] Ateistický sekularismus a tzv. matrikoví věřící se vyskytují mezi dospělými i mládeží, u tzv. elity i v širokých masách, ve všech kulturních oblastech, ve starých i mladých

církvích. Církevní evangelizační činnost nemůže tyto dva světy přehlížet a vyhýbat se jim. Naopak, musí neustále hledat přiměřené prostředky a jazyk, jimiž by je mohla seznámit s Božím zjevením a vírou v Ježíše Krista, anebo s nimi o těchto věcech začít znovu mluvit.

57. Povinnost církve. Podobně jako Kristus během svých kázání nebo apoštolové v den seslání Ducha svatého, i církve vidí před sebou nedohledný zástup lidí, kteří potřebují evangelium a mají na ně právo, protože Bůh "chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy".[1 Tim 2,4]

Církve si je vědoma své povinnosti hlásat spásu všem lidem a ví, že evangelní poselství není vyhrazeno jen malé skupině zasvěcenců, privilegovaných, či vyvolených osob, nýbrž je určeno všem. Církve cítí stejně jako Kristus úzkost při pohledu na rozptýlené a vyčerpané zástupy, jež se podobají "ovcím bez pastýře" a často též opakuje jeho slova: "Je mi líto zástupů".[Mt 9,36; 15,32] Uvědomuje si však také, že má-li se hlásání evangelia setkat s účinkem v srdcích těchto zástupů, musí se obrátit se svým poselstvím na komunity věřících, které je pak mohou a mají zprostředkovat druhým.

58. Malá společenství. Nedávná biskupská synoda se těmito malými či-li základními komunitami podrobně zabývala, poněvadž se o nich v dnešní církvi často mluví. Co vlastně jsou a z jakého důvodu by mělo být hlásání evangelia určeno zvláště jim a proč by je měly současně i ony hlásat dalším? [...]

V některých krajích vznikají a rozvíjejí se až na některé výjimky uvnitř církve. Jsou solidární s jejím životem, čerpají z jejího učení a žijí v jednotě s jejími pastýři. V tomto případě se rodí z potřeby podílet se důkladněji na církevním životě nebo z přání a hledání lidštějšího života.

Rozsáhlejší komunity jim takovou možnost mohou jen stěží poskytnout, zvláště v dnešních velkoměstech, která vedou k životu v masách, kde se však lidé navzájem neznají. Základní komunity mohou povznést svým způsobem na duchovní a náboženskou úroveň – pobožnostmi, prohlubováním víry, bratrskou láskou, modlitbou a společenstvím se svými pastýři – pouze malou sociologickou komunitu, např. na vesnici apod. Anebo se chtějí malé komunity scházet, aby společně naslouchaly Božímu slovu a rozjímalý o něm, aby společně přijímaly svátosti a byly spojeny eucharistickým poutem. Tyto skupiny stmelují např. věk, kulturní úroveň, občanský stav nebo sociální postavení, takže je mohou tvořit manželské dvojice, mládež, příslušníci určitých zaměstnání atd., tedy osoby, které život již spojil v boji za spravedlnost, bratrskou pomoc chudým a za povznesení člověka. Anebo se v těchto komunitách scházejí tam, kde nedostatek kněží nedovoluje normální život farního společenství. Toto vše se předpokládá uvnitř církví ustanovených komunit, především uvnitř místních církví a farností.

V jiných krajích se naopak tyto základní komunity ustavují v duchu ostré proticírkevní kritiky. S oblibou pranýřují církve jako pouze **institucionální** a samy se proti ní stavějí jako charismatické komunity, které se zbavily struktur a inspirují se jedině evangeliem. Jejich charakteristickým rysem je tedy postoj, který odmítá a kárá církve v jejich právoplatných projevech, tedy její hierarchii a vnější projevy. Takovou církve zásadně popírají. Sledují-li tuto linii, zaměří se brzy **ideologicky** a končí jako oběti nějakého politického proudu, tedy systému nebo dokonce strany, a tím jim hrozí nebezpečí, že jimi budou zneužity.

Už tady je značný rozdíl: komunity, které se pro svůj sklon ke kritice samy odtrhávají od církve a poškozují její jednotu, mohou se sice nazývat základními komunitami, ale je to označení čistě sociologické. Nemo-

hou se tedy – bez zneužití toho výrazu – nazývat základními **církevními** komunitami, i když chtějí navzdory svému postoji proti hierarchii zůstat v jednotě s církví. Základní církevní komunity jsou jen ty druhé, které se scházejí uvnitř církve, aby podporovaly její růst.

Jen takové komunity budou místem hlásání evangelia a to přinese prospěch i širším komunitám, zvláště jednotlivým místním církvím, a budou i nadějí pro všeobecnou církev, jak jsme již řekli při zakončení zmíněné synody, a to v té míře:

nakolik čerpají z Božího slova a nenechají se ovlivňovat politickými či jinými módními ideologiemi, které jsou stále připraveny využít jejich nesmírných lidských schopností; [...]

nakolik zůstávají v pevném spojení s místní církví, do níž jsou začleněny, a s všeobecnou církví a tak se vyhnou nebezpečí – bohužel velmi reálnému –, že se uzavrou samy do sebe;

nakolik zachovávají upřímně společenství s pastýři, které Bůh dává své církvi, a s učitelským úřadem, který jim Kristův Duch svěřil;

nakolik se nepovažují za jediné příjemce a vykonavatele, nebo dokonce i strážce čistoty evangelia, a naopak, nakolik s vědomím, že církev je mnohem rozsáhlejší a skládá se z různých složek, přijmou skutečnost, že se církev může realizovat i jinak než v jejich společenství;

nakolik v nich stále vzrůstá uvědomění, horlivost, úsilí o odpovědnou práci a pokud z nich vyzařuje misijní duch;

nakolik si udržují univerzálnost a vyhýbají se sektářství. [...]

Otázky k zamyšlení a diskusi v bratrském společenství

Jaký je rozdíl mezi „sekularismem“ a „sekularizací“?

Jak rozumíte a vysvětlujete slovo „sekulární“ v názvu našeho sekulárního františkánského řádu?

Jak mohou „malá společenství“ podporovat evangelizaci?

V čem jsou bratrská společenství SFR podobná/rozdílná od těchto „malých společenství“?

II. ČÁST: SPIRITUALITA A SOCIÁLNÍ NAUKA CÍRKVE

Téma 7. z 9: sv. Lukáš evangelista

Oslava svátku sv. Lukáše evangelisty (18. října) může mít letos pro sekulární františkány zvláštní příchuť, když si uvědomíme, že téma letošní Generální kapituly, která proběhne tento měsíc v Brazílii, je *evangelizován, abych evangelizoval*. V přípravě na tuto událost si probíhající formační projekt CI-OFS vybral námět *evangelizace*, což také koresponduje s apelem bl. Jana Pavla II. na celou církev, aby se zapojila do *nové evangelizace*. Ale jak nám může sv. Lukáš pomoci slavit tuto Generální kapitulu a odpovědět na působení Svatého ducha k obnovení našeho poslání k evangelizaci světa?

Dnes je sepsáno mnoho studií o spisech sv. Lukáše (3. evangelium a Skutky apoštolů) v hlavních světových jazycích, která nám mohou pomoci porozumět a lépe ocenit jeho dílo. Navíc mnohá vydání Bible mají úvody ke každé z jeho knih. Omezíme se na zkoumání několika aspektů života a díla sv. Lukáše, které mohou upevnit náš život podle evangelia a dodat nám

odvahu. Na základě Nového zákona a církevní tradice je možné se něco dozvědět o životě a osobnosti tohoto křesťanského autora.

Tradice církve (*Muratorní kánon*, sv. Irenej, Eusebius, Tertulián atd.) stabilně identifikuje Lukáše s lékařem zmíněným sv. Pavlem v *Kol* 4,14 a s jedním z jeho spolupracovníků zmíněných ve *Fil* 24. Lukáš byl učedník a společník Pavla na jeho apoštolských cestách, počínaje druhou misionářskou cestou. Jeho aktivní, ale přesto tiché, spolupráce s Pavlem si můžeme všimnout ve *Sk* 16,10-17; 20,5-15; 21,1-18; 27,1; 28,16. *Anti-marcijský úvod* k Lukášovi (pravděpodobně z IV. Stol.) shrnuje jeho život následovně: *Lukáš je Syřan z Antiochie, Syřan rasou, lékař profesí. Stal se učedníkem apoštolů a později následoval Pavla až do jeho mučednictví, přičemž nepřetržitě Pánu sloužil. Nebyl ženatý, neměl děti, byl naplněn Svatým duchem a zemřel ve věku 84 let v Betánii.* Založeno na tomto všem a na Pavlově komentáři během jeho těžké cesty do Říma – *Jediný Lukáš je se mnou* (2Tim 4,11), jeví se Lukáš jako Pavlův spolehlivý společník ve službě. Lukáš pro nás vytvořil model důvěry Pánu a poslání církve v aktivní spolupráci s apoštolem pohanů.

Lukáš nebyl ani jedním z apoštolů, ani očitý svědek událostí Ježíšova života, smrti a zmrtvýchvstání, přesto se rozhodl zkoumat tradici, jak se mu jevila, aby zapsal příběh o těchto událostech řádným způsobem, jak můžeme číst v úvodu jeho evangelia: *Když se již mnozí pokusili sepsat vypravování o těchto událostech, které se mezi námi naplnily, jak nám je předali ti, kteří byli od počátku očitými svědky a služebníky slova, rozhodl jsem se také já, když jsem vše důkladně prošel, že ti to v pravém sledu vypíšeš, vznešený Theofile, abys poznal věrohodnost toho, v čem jsi byl vyučován.* (Lk1,1-4). Určitým způsobem Lukáš působí jako historik, ale hlavně jako teolog Božího plánu k záchraně všech národů, jak je to zjeveno v Kristu Ježíši. Je helénský vzdělanec, který přenesl křesťanské poselství k helénským věřícím, pocházejícím z pohanského světa mistrnou inkulturací. Dobře zná řeckou verzi Bible a židovský svět. Je dokonalý řecký spisovatel, který se umí spoléhat na své zdroje a užívá je s nápaditostí a velkou originalitou. Píše třetí evangelium nejpravděpodobněji mezi L. P. 75 a 85 v helénském prostředí a Skutky apoštolů kolem L. P. 90. Tento inspirovaný autor představuje Ježíšovu prorockou službu jako dlouhou cestu do Jeruzaléma a poslání církve jako cestu až ke koncům světa a k pohanům.

Obdrželi jsme také, podobně jako sv. Lukáš, bohatou tradici církve, kterou bychom měli studovat, medítovat a přivádět do života a dělit se o ni s novými generacemi a kulturami. Jsme také voláni, abychom byli věrnými a spolehlivými v předávání poselství Boží spásy všemu lidstvu cestami, které se mohou skutečně dotknout lidí naší doby. Spása je stále Boží dar zraněnému světu, trpícímu rostoucími sociálními nerovnostmi a dělením, ideologiemi a terorismem, lidským obchodem a nucenou migrací, materialismem a politickým útlakem, nezaměstnaností a různými druhy fyzických, duševních a duchovních nemocí, atd. Kvůli našemu evangelizačnímu poslání, učme se z Lukášovy neobyčejné citlivosti k Boží milosti a odpuštění, chudobě, materiálnímu odpoutání a úplnému zasvěcení Kristu, modlitbě, moci a provázení Svatým duchem, roli žen v Kristově životě a v církvi, radosti z Boží spásy, atd.

Sekulární františkán, podrobující se následování příkladu a učení Krista, musí osobně a horlivě studovat evangelium a svatá písmena. Bratrské společenství a vedoucí by měli podporovat lásku k slovu evangelia a pomáhat bratrům a sestrám k jeho poznání a porozumění mu, jak to prohlašuje církev s účastí Ducha. (Stanovy 9,2)

Služba v ekonomice

(*Kompendium sociální nauky církve, č. 563-564*)

Část Kompendia, kterou předkládáme tento měsíc na námět služba v ekonomice, má přímou souvislost s **principy sociální nauky církve** (srov. kap. 3 a 4 Kompendia, č. 105-108, kterou jsme probírali v tomto projektu minulý rok (*CIOFS průběžný formační projekt, květen-prosinec 2010, <http://www.ciofs.org/ratio/2010/ENPGM.htm>* a ukazuje ke středu lidské osoby jako nepostradatelný průvodce k účasti laiků v dnešní složité ekonomické situaci. Zdá se vhodné uvažovat o **modelu ekonomického a sociálního rozvoje** v souvislosti se současnou finanční krizí ve světě, krizí, která se dotýká většiny našich bratří a sester v době, kdy globalizace a technologie neuspěla v nastolení většího smyslu pro rovnost, spravedlnost a mír pro všechny. Negativní následky ekonomických, sociálních a kulturních struktur jsou jasně vidět v životech členů našeho františkánského společenství a rovněž se týkají funkce řádu na všech úrovních. Kompendium volá ekonomy a politické vůdce k novým pohledům na ekonomiku a harmonizaci ekonomické výkonnosti s politickou účastí a sociální spravedlností. Také připomíná dělnickým organizacím, podnikatelům a eko-

nomům křesťanskou inspiraci v jejich výjimečné roli na utváření ekonomické reality. Principy sociální nauky církve a tyto úvahy o ekonomice nás pohánějí k aktivní účasti jakožto svědků Božího království v časně skutečnosti. Bez aktivní, informované a podporované vazby občanské společnosti se nebude moci stát a trh vyrovnat s požadavky na pravý rozvoj. Jestliže jsme, my křesťané, opravdovým světlem světa a soli země, **měli bychom prostoupit ekonomické, sociální a kulturní struktury kvasem evangelia.**

Máme hodnoty a duchovní zdroje k jejich evangelizaci v naší různorodé přítomnosti a způsobilosti!

563. *Tváří v tvář složitosti současné ekonomické situace se věřící laik dává při svém působení vést zásadami sociální nauky církve. Je nezbytné, aby tyto zásady znal a aby je přijímal do ekonomické aktivity samotné. Když se na tyto zásady, především na ústřední postavení lidské osoby, nebere ohled, pak to narušuje kvalitu ekonomické aktivity. [srov. Kongregace pro nauku víry, *Instrukce k některým otázkám ohledně působení a chování katolíků v politickém životě* (24. listopadu 2002), 3]*

Křesťanovo působení se bude projevovat také jako úsilí o kulturní reflexi, zaměřené zejména na rozlišování týkající se současných modelů ekonomického a sociálního rozvoje. Omezení otázky rozvoje výlučně na technickou problematiku by vedlo ke ztrátě pravého obsahu rozvoje, jenž se týká „důstojnosti člověka a národů.“ [Jan Pavel II., *Sollicitudo rei socialis*, 41]

564. *Vědci v oboru ekonomie, ti, kdo pracují v tomto oboru, a političtí vůdci si musí uvědomit naléhavost nového promýšlení ekonomie. Na jedné straně by přitom měli brát v úvahu dramatickou materiální chudobu miliard lidí a na druhé straně skutečnost, že „současné ekonomické, sociální a kulturní struktury jen velmi obtížně přijímají úkol plnit požadavky opravdového rozvoje.“ [Jan Pavel II., Poselství k oslavě Světového dne míru 1. ledna 2000, 14] Oprávněné požadavky týkající se výkonnosti ekonomiky je zapotřebí lépe sladit s požadavky politické participace a sociální spravedlnosti. Konkrétně to znamená, že je třeba vetkat solidaritu do sítí vzájemné ekonomické, politické a sociální závislosti, které se rozšiřují v důsledku probíhajících globalizačních procesů. [Jan Pavel II., Poselství k oslavě Světového dne míru 1. ledna 2000, 17.] V tomto úsilí o nové promýšlení ekonomiky, které se rozvíjí a zaměřuje na ovlivňování hospodářských skutečností, mají velmi cennou úlohu křesťanská sdružení – sdružení dělníků, podnikatelů a ekonomů – působící v hospodářské oblasti.*

Otázky k zamyšlení a diskusi v bratrském společenství

Jak můžeme napodobit nadšení sv. Lukáše k znalosti a sdílení evangelia Ježíše Krista s naším světem?

Jak může vaše bratrské společenství zasadit kvas evangelia na ekonomickém poli aktivním a efektivním způsobem?

PŘEDSEDNICTVO MEZINÁRODNÍ RADY SFŘ

PROJEKT TRVALÉ FORMACE

MĚSÍČNÍ NABÍDKA

LISTOPAD 2011 – 2. ROK – č. 23

I. ČÁST: LISTOPADOVÉ TÉMA

11. téma: Kdo má poslání evangelizovat? (EN č. 59-74)

Komentáře, výňatky a otázky, Ewald Kreutzer, OFS

„Evangelizace pro nikoho není osobní, izolovanou činností, naopak, je to činnost hluboce církevní“, vysvětluje papež Pavel VI ve své apoštolské exhortaci „Evangelii nuntiandi“ (čl. 60). Každý má jako člen církve specifický úkol: papež, biskupové, kněží a diakoni, stejně jako laický lid. O zvláštním poslání nás sekulárních františkánů se diskutovalo na XIII. Generální kapitule v Sao Paolu v Brazílii, 22. – 29. října 2011. Všechny související dokumenty budou uvedeny na našich mezinárodních webových stránkách a ve formačních materiálech v roce 2012.

59. Evangelizační poslání. Lidé, kteří hlásají ve světě evangelium spásy, činí tak z příkazu Krista Spasitele, jeho jménem a s jeho milostí. "Ale jak mohou hlásat, jestliže nebyli poslání?" [Řím 10:15] – tato slova napsal svatý Pavel, který byl bezesporu jedním z největších hlasatelů evangelia. Nikdo tedy nemůže vykonávat tento úkol, aniž by k tomu nebyl pověřen.

Druhý vatikánský koncil dal na tuto otázku jasnou odpověď: Církev "je povinna jít do celého světa a hlásat evangelium všemu stvoření, protože tak jí to Bůh uložil." [Dignitatis Humanae, 13; Lumen Gentium, 5; Ad Gentes, 1] A na jiném místě čteme: "Poněvadž je církev celá misionářská,

dílo hlásat evangelium je základní povinností Božího lidu." [Ad Gentes, 35] (...) Tím, že hlásá Boží království a buduje je, církev zároveň zapouští kořeny ve světě jako znamení a nástroj tohoto království, které již je zde a přichází mezi nás.

60. Ve společenství s církví. (...) Evangelizace není nikdy pro nikoho jen osobní, izolovanou činností, naopak, je to činnost hluboce církevní. (...) Jestliže všichni hlásají evangelium ve jménu církve, která opět ze své strany tak činí z Božího pověření, žádný hlasatel evangelia není absolutním pánem této své činnosti a nemůže ji vyvíjet tuto činnost podle osobních měřítek a plánů, nýbrž ve společenství s církví a s jejími pastýři.

66. Různé evangelizační úkoly. K hlásání evangelia je tedy povolána celá církev. Přesto však je třeba vyvíjet při plnění tohoto úkolu různé druhy činnosti. Tato různost úkolů v zásadní jednotě hlásání evangelia tvoří právě jeho bohatství a krásu. Připomeňme si stručně, o jaké úkoly jde. Především chceme zdůraznit naléhavost, s níž náš Pán v evangeliu svěruje apoštolům jejich úlohu hlásat Boží slovo. Sám je vybral [Srov. Jan 15,16; Mk 3,13-19; Lk 6,13-16] a vychovával je po několik let důvěrného osobního styku [Srov. Sk 1,21-22], ustanovil je [Srov. Mk 3,14] a rozeslal [Srov. Mk 3,14-15; Lk 9,2] jako oprávněné svědky a

učitele poselství spásy. Apoštolové pak ze své strany vysílali do světa své nástupce, kteří pokračují ve šlépějích apoštolů v hlásání radostné zvěsti.

70. Úloha laického lidu. Laikové jsou svým povoláním postaveni do středu světského prostředí a jsou určeni k nejrůznějším časným úkolům. Proto také mají hlásat evangelium zvláštním způsobem. Jejich hlavní a bezprostřední úlohou není zakládání a rozvoj církevních komunit, neboť to je specifickým úkolem duchovních pastýřů, nýbrž mají uvádět ve skutečnost všechny skryté křesťanské a evangelizační možnosti, které již v konkrétním světovém dění existují a působí. Vlastním polem jejich evangelizační činnosti je rozsáhlý a složitý svět politiky, hospodářství a sociálních vztahů, jakož i svět kultury, věd a umění, mezinárodního života a hromadných sdělovacích prostředků. Jsou jim však otevřeny i jiné situace, přístupné pro evangelizaci, jako jsou např. manželská láska, rodina, výchova dětí a dospívající mládež, zaměstnání a lidské utrpení.

71. Rodina jako „domácí“ církev. (...) V různých obdobích církevních dějin si rodina plně zasloužila svou krásnou definici "domácí církev", kterou znovu potvrdil Druhý vatikánský koncil [*Lumen Gentium, 11; Apostolicam Actuositatem, 11*]. To znamená, že v každé křesťanské rodině by se měly odrážet a projevovat určité rysy celé církve jako takové. Kromě toho rodina stejně jako církev se má stát prostředím, v němž se předává a z něhož vyzařuje evangelium. Proto také v rodině, která si je vědoma tohoto svého poslání, všechny její složky a rysy evangelizují a zároveň jsou i evangelizovány. Rodiče nejen učí své děti evangeliu, ale i sami zakoušejí vliv evangelia, dětmi niterně prožitého. Taková rodina se stává hlasatelkou evangelia i jiným rodinám a celému prostředí, ve kterém žije. I rodiny vzniklé ze smíšených manželství jsou povinny hlásat Krista svým dětem v té plnosti, kterou ukládá společný křest. Mimoto na nich spočívá ještě jiný nesnadný úkol, totiž vytvářet v rodině jednotu.

72. Mladí lidé. Okolnosti nás vedou k tomu, abychom věnovali zvláštní pozornost mládeži. Mládež roste svým počtem, roste i její vliv ve společnosti a problémy, které ji trápí, musí nutně vzbudit touhu a úsilí horlivě a inteligentně seznamovat mládež s evangelním ideálem, podle něhož by mohla žít. Na druhé straně však je též třeba, aby mládež, dobře vychovaná ve víře a v modlitbě, i sama apoštolsky působila mezi jinými mladými lidmi. Církev si mnoho slibuje od tohoto jejího přínosu a my sami jsme několikrát projevíli mladým lidem svou plnou důvěru.

73. Aktivní přítomnost laiků. Tím nabývá své plné důležitosti aktivní působení laiků ve světě. Přesto však nemůžeme zanedbávat a opomíjet i jinou stránku: že totiž se laikové mohou cítit povoláni, anebo skutečně i povoláni jsou, ke spolupráci se svými pastýři ve službě církevnímu společenství. Usilují o jeho růst a životnost a přispívají k tomu nejrůzněšími službami, podle milostí a darů, kterých se jim od Pána dostalo. S velikou vnitřní radostí pozorujeme celou tu legii pastýřů, řeholníků a laiků, kteří s nadšením pro hlásání evangelia hledají stále vhodnější prostředky k účinnějšímu šíření evangelia. Povzbuzujeme tento nový směr, který se dnes v církvi projevuje. Nejdříve se začíná uvažovat a z těchto úvah pak vznikají nové druhy apoštolátu, schopné omladit a posílit dynamické hlásání evangelia. (...) Jsme také obzvláště vděční všem laikům, kteří jsou ochotni věnovat část svého času a sil, někdy dokonce i celý život, práci v misiích. Pro všechny tyto hlasatele evangelia je nezbytná důkladná příprava. To platí tím více pro ty, kdo se věnují službě slova.

Otázky k zamyšlení a diskusi v bratrském společenství

Jaké jsou v evangelizaci specifické příležitosti a výzvy pro laický lid, rodiny a mladé lidi?

Proč není evangelizace soukromou činností, ale vždy by měla být vykonávána ve spojení s církví?

Papež Pavel VI. píše, že všichni dělníci na poli evangelizace musí být dobře připraveni. Jaké myslíte, že jsou nezbytné přípravy ve vašem bratrském společenství v usilování o plodnou evangelizaci?

II. ČÁST: SPIRITUALITA A SOCIÁLNÍ NAUKA CÍRKVE

Téma 8. z 9: sv. Alžběta Uherská (7. červenec 1207 – 17. listopad 1231)

Zamyšlení Anny Mulqueen, OFS

17. listopadu církev slaví svátek sv. Alžběty Uherské, patronky sekulárního františkánského řádu, která je pro muže i ženy 21. stol. stále důležitým příkladem svatosti. Ačkoliv sv. Alžběta žila ve 13. stol., problémy, se kterými se potýkala, jsou velmi známé mnohým z nás i dnes.

Z důvodů, které nemohla ovlivnit, ve věku 4 let, byla Alžběta poslána pryč od rodičů, aby žila na šlechtickém dvoře Hermana I. z Thuringie. Na dvoře panoval materialismus a ona byla obklopena bohatstvím; přesto dívka Alžběta rostla ve svatosti a inklinovala k modlitbě a sebe-umrtvování. Kvůli těmto náboženským projevům Alžběta zažívala nepřátelství od požitkářsky smýšlejících členů dvora. Její zbožnost je obžalovávala v jejich stylu života.

Sv. Alžběta se vdala mladá a se svým mužem Ludvíkem měla tři děti. Jejich manželství bylo požehnané společenstvím lásky. Přesto se Alžbětě nevyhnula tragédie. Jejich třetí dítě, Gertruda, se narodilo po Ludvíkově smrti v Otrantu, kde se měl Ludvík připojit ke křižácké armádě Fridricha II. Alžbětě bylo jen 20 let a stala se svobodnou matkou tří dětí. Sv. Alžběta, dvacetiletá vdova, v bolesti naříkala: „Svět se všemi svými radostmi je pro mě nyní mrtev.“

Ale Alžbětino utrpení neskončilo. Její švagr, regent jejího pětiletého syna, ji vyhnal z hradu do studené zimy. A aby to nebylo vše, byly jí odebrány děti k výchově jinde. Některé nároky Alžběta opustila dobrovolně z morálních důvodů. Ale zůstává faktem, že se stala vdovou bez domova a bez dětí.

Mohl by někdo mít Alžbětě za zlé, kdyby si jednoduše vzala malé množství peněz ze svého věna, znovu se vdala, jak si přál její strýc a žila šťastně v přepychu? Místo toho Alžběta pojala záměr k následování Pána. Zavázala se slibem nikdy se znovu nevdát a zasvětila se péči o nemocné, zvláště těm s nejhrošími nemocemi. Alžběta se zřekla svých práv ve prospěch chudého života s chudými.

Také my čelíme okolnostem, nad kterými nemáme kontrolu, a také my činíme volby s ohledem na evangelium a Boží vůli pro naše životy.

Kolika lidem bylo dětství náhle změněno okolnostmi, nad kterými neměli kontrolu, a přesto pokračovali ve víře v Krista?

ve víře v Krista?

Kolik žen ztratilo svého muže, a přesto našly spokojenost v Boží lásce?

Kolika lidem byly děti vyrvány z jejich náručí neštěstím nebo smrtí, přesto zůstali pevní v naději v Kristu?

Kolik lidí trpí pokořením, protože nepřistoupí na kompromis tam, kde se to týká Božích věcí?

Kolik lidí čelí protivenstvím a přitom pokračují v následování chudého a ukřižovaného Krista?

Odpovědi na tyto otázky:

Všichni, kdo mají rádi Alžbětu Uherskou, mají hluboké a trvalé přátelství s Bohem.

Všichni, kdo mají rádi Alžbětu Uherskou, věří ve smysl spravedlnosti a rovnosti všech Božích stvoření.

Všichni, kdo mají rádi Alžbětu Uherskou, nacházejí odpověď na životní těžkosti ve svěřením se Boží prozřetelnosti v radosti a údivu.

Všichni, kdo mají rádi Alžbětu Uherskou, nacházejí sílu pokračovat v následování Krista podle sv. Františka z Assisi.

Služba v politice (I), (č. 565-569)

Úvod a otázky Fr. Amando Trujillo Cano, TOR

Tento měsíc se zaměřujeme na prvních pět článků části „Služba v politice“ z *Kompendia sociální nauky církve*. Tyto články uvádějí, že politická angažovanost věřících laiků je důležitým vyjádřením křesťanské služby. Toto je důležité tvrzení, protože mnoho lidí si myslí, že politika je tak špinavá a zkorumpovaná, že by do ní křesťané neměli vstupovat. Současně by služba v politice měla být provázána jasnými kritérii a principy branými ze sociální doktríny církve, aby skutečně vrhla světlo na časnou realitu a řídila ji v souladu s Božím záměrem pro svět. Tato část nám také připomíná, že bez morálního rozměru sociální a politický život upadá do odlidštění a upevňuje struktury hříchu. Jiný důležitý pohled zahrnutý v těchto článcích je nezbytnost připravit věřící k procvičování se v politické moci. Tento pohled je zvláště důležitý, všimneme-li si povolání laické veřejnosti všeobecně, a sekulárních františkánů zvláště, k zdokonalení společnosti ve všech hlediscích z pohledu evangelia. Máme naději, že uplatněním těchto hledisek mohou bratrská společenství pokročit k aktivní účasti svých členů v hledání společného dobra skrze jejich účast v politice, jak nás volá i nedávná XIII. Generální kapitula sekulárního františkánského řádu.

565. *Pro věřící laiky představuje politická angažovanost hodnotný a náročný výraz křesťanského úsilí ve službě druhým* [Srov. Pavel VI., *Octogesima adveniens*, 46]. Úsilí o společné dobro v duchu služby, rozvíjení spravedlnosti se zvláštním zřetelem na situaci chudých a trpících lidí, respektování autonomie pozemských skutečností, princip subsidiarity, podpora a rozvíjení dialogu a míru v kontextu solidarity, to vše jsou kritéria, jimiž se mají věřící laici dát vést při svém působení v politice. Všichni věřící jakožto nositelé občanských práv a povinností jsou vázáni tím, aby taková kritéria respektovali. Ti, kdo zastávají nějakou institucionální úlohu při řešení veřejných záležitostí – jak v oblasti místní administrativy, tak v národních a mezinárodních institucích – musí těmto směrnicím věnovat zvláštní pozornost.

566. *Odpovědnost v sociálních a politických institucích vyžaduje odhodlané a jasně zacílené úsilí, které dokáže pomoci reflexe a politického dialogu, plánování a operativních rozhodnutí jasně zdůrazňovat absolutní nezbytnost mravního rozměru společenského a politického života.* Nedostatečná pozornost věnovaná mravnímu rozměru vede k odlidšťování společenského života, sociálních i politických institucí a k upevňování „struktur hříchu“ [Srov. Jan Pavel II., *Sollicitudo rei socialis*, 36.]. „Žít a politicky působit v souladu se svým vlastním svědomím neznamená bázlivé stažení se na pozici politické neangažovanosti nebo určitou formu konfesionalismu, nýbrž jde o soustavný přínos křesťanů k tomu, aby se prostřednictvím politiky nastolilo spravedlivější uspořádání veřejných záležitostí, které by také více odpovídalo důstojnosti lidské osoby.“ [Kongregace pro nauku víry, *Instrukce k některým otázkám ohledně působení a chování katolíků v politickém životě* (24. listopadu 2002), 6.]

567. *V kontextu politické angažovanosti věřících laiků je třeba věnovat zvláštní pozornost přípravě na vykonávání moci, kterého se věřící mají ujmout, zvláště když byli touto povinností pověřeni svými spoluobčany v souladu s pravidly demokracie.* Mají si vážit demokratického systému, který „zajišťuje účast občanů na politickém rozhodování, zaručuje ovládaným možnost volit a kontrolovat své vlády a v případě nutnosti je pokojnou cestou vyměňovat.“ [Jan Pavel II., *Centesimus annus*, 46.]

Zároveň musí odmítat skryté mocenské skupiny usilující o vliv na fungování právoplatných institucí nebo o jejich rozvrat. Uplatňování autority musí mít povahu služby, kterou je třeba vykonávat vždy v souladu s mravním zákonem a se zaměřením na společné dobro.[Srov. II. Vatikánský koncil, GS 74.] Nositel politické autority se musí snažit o zaměření sil všech občanů k tomuto cíli, a to nikoli autoritářsky, nýbrž na základě mravní síly zakotvené ve svobodě.

568. *Věřící laik je povolán k tomu, rozpoznávat, jaké realistické kroky mají být v konkrétní politické situaci učiněny, aby se uplatňovaly náležité zásady a mravní hodnoty pro život ve společnosti. To vyžaduje určitou metodu rozlišování,*[Srov. Kongregace pro katolickou výchovu, *Směrnice pro studium a výuku sociální nauky církve v kněžské formaci*, 8.] a to na osobní i společenské rovině. Tato metoda se musí opírat o některé zásadní body: znalost situací, které je třeba analyzovat pomocí společenských věd a s využitím odpovídajících nástrojů; systematické uvažování o dané situaci ve světle nezměnitelného poselství evangelia a sociální nauky církve; hledání takových prostředků, které vedou ke zlepšení dané situace. Z hluboké vnímavosti a interpretace těchto skutečností se mohou rodit konkrétní a účinná operativní rozhodnutí, kterým se však nikdy nesmí přikládat absolutní hodnota, protože žádný problém není možno řešit definitivním způsobem. „Víra si nikdy nenárokovala to, že by chtěla ve svých rukou držet otěže nějakého jasně vymezeného sociálního a politického systému, neboť si je velmi dobře vědoma, že historický rozměr lidského bytí vede k existenci nedokonalých systémů, které často podléhají prudkým proměnám.“ [Kongregace pro nauku víry, *Instrukce k některým otázkám ohledně působení a chování katolíků v politickém životě* (24. listopadu 2002), 7.]

Otázky k zamyšlení a diskusi v bratrském společenství:

Jak vám vaši bratři a sestry v bratrském společenství posloužili v době vaší potřeby?

Jak jste vy posloužili vašim bratřím a sestrám v čase jejich nouze?

Jaký druh politické angažovanosti mají sekulární františkáni ve vašem národním bratrském společenství?

Jak můžou naše bratrská společenství připravovat své členy k účasti na sociálním a politickém životě při vyzdvižení morálního rozměru?

**Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste,
tady i ve všech tvých kostelích
na celém světě a chválíme tě,
protože svým Svatým Křížem
jsi vykoupil svět.**

T Vydává Národní rada Sekulárního františkánského řádu pro vnitřní potřebu řádu. Adresa sekretariátu: KLÁŠTER KAPUCÍNŮ, Sekretariát NR SFR v ČR, Kapucínské náměstí 303/5, 60200 BRNO, e-mail: info@sfr.cz, <http://www.sfr.cz>; číslo účtu: 189969375/0300 Neprodejně.

Přílohy zápisu ze zasedání Národní rady

Příloha č. 1

VOLEBNÍ NÁRODNÍ KAPITULA SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU
Velehrad 8. 6. - 10. 6. 2012

T

Organizačního zajištění

1. Zajistit místo konání včetně ubytování a stravování (s. Zdenka Nečadová).
2. Připravit a schválit návrh programu, jednacího a volebního řádu VNK (br. Václav Němec).
3. Informovat předsednictvo mezinárodní rady SFŘ o době a místě konání VNK (br. Václav Němec do 30.11.2011).
4. Nejpozději do 31.3.2012 vyhlásit svolání volební národní kapituly (br. Václav Němec).
5. Rozeslání potřebných materiálů MBS SFŘ (s. Zdenka Nečadová do 31.3.2012)
6. Zpracovat zprávu o hospodaření a životě NBS SFŘ v ČR 2009 – 2011. (s. Markéta Strašíková a br. Jiří Šenkýř do 31.3.2012), která bude obsahovat i výsledek prověření stavu financí a trvalého majetku NBS dle bodu 2. m) čl.66 GK.
7. Pozvat hosty VNK – provinciály 1. řádu a ostatní představitele FR (br. Václav Němec do 30.4.2012).
8. Zajištění liturgie pro VNK dle programu (br. Jiří Šenkýř).
9. Zaslání anglických překladů programu a jednacího a volebního řádu delegátu GM a duchovnímu asistentovi (s. M. M. Janáčková).
10. Zpracování potvrzení o účasti na VNK došlých z MBS a přijetí příslušných opatření(s. Zdenka Nečadová do 25.5.2012).
11. Příprava materiálů pro delegáty – program, jednací a volební řád, visačka, zahájení kapituly dle Rituálu, mapka MBS, případně další (s. Zdenka Nečadová se spolupracovníky do 25.5.2012).
12. Příprava kandidátky nové NR a pozvání kandidátů na zasedání NR 26.5.2012 (br. Václav Němec do 20.5.2012)
13. Zajištění registrace delegátů 8.6.2012 (s. Zdenka Nečadová se spolupracovníky).
14. Péče o delegáta GM a duchovního asistenta (s. M. M. Janáčková).
15. Sekretář VNK a pořízení zápisu z VNK (s. M. M. Janáčková).

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

adresa sekretariátu: KLÁŠTER KAPUCÍNŮ, Sekretariát NR SFŘ v ČR, Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

VOLEBNÍ NÁRODNÍ KAPITULA SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU

Velehrad 8. 6. - 10. 6. 2012

T

Program

Pátek 8.6.2012

- 17.00 – 18.00 registrace a ubytování delegátů
- 18.15 večeře
- 19.00 nešpory (kaple)
- 19.30 poslední zasedání NR (společně s kandidáty do nové NR)
- 21.30 kompletář (kaple)

Sobota 9.6.2012

- 07.30 snídaně
- 08.00 – 10.45 registrace delegátů, podávání návrhů na kandidáty do NR
- 9.00 mše sv. s prosbou o pomoc Ducha sv. (kaple x bazilika)
- 11.00 NM zahájí jednání národní volební kapituly dle Rituálu (sál církevního gymnásia)
 - určení sekretáře kapituly a dvou skrutátorů
 - sdělení výsledku registrace delegátů
 - schválení jednacího a volebního řádu
 - zpráva o hospodaření a životě NBS SFŘ v ČR za období 2006 – 2009
 - seznámení s kandidátkou nové NR
 - diskuse
- 13.00 oběd
- 14.30 pokračování jednání kapituly
 - modlitba uprostřed dne
 - představení kandidátů do NR podle jednotlivých služeb
 - volby nové národní rady a jejich potvrzení dle Rituálu
- 18.00 večeře
- 19.30 modlitba růžence (kaple)
- 20.00 nešpory, beseda s delegátem GM a duchovním asistentem CIOFS (kaple Stojanov)
- 21.30 kompletář (kaple)
- 21.45 zasedání nové NR

Neděle 10.6.2012

- 07.00 ranní chvály (kaple)
- 07.30 snídaně
- 08.30 projev nového národního ministra o zaměření života NBS v dalším období (sál Stojanov)
 - diskuse a návrhy delegátů k přednesenému tématu
- 10.30 mše svatá se slavnostním slibem nové NR, zakončení kapituly (kaple)
- 12.00 oběd

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

adresa sekretariátu: KLÁŠTER KAPUCÍNŮ, Sekretariát NR SFŘ v ČR, Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

T

VOLEBNÍ NÁRODNÍ KAPITULA SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU
Velehrad 8. 6. - 10. 6. 2012

Jednací a volební řád volební národní kapituly SFŘ v ČR
slavené ve dnech 8.6. – 10.6.2012 na Velehradě

Jednání národní kapituly řídí národní ministr nebo jím pověřený člen národní rady v souladu se schváleným programem, jednacím řádem, národními stanovami a Generálními konstitucemi.

Volební národní kapitule předsedá delegát generálního ministra SFŘ, který z účastníků kapituly s hlasovacím právem určí jednoho sekretáře a dva skrutátory k zajištění potřebných administrativních úkonů. Volby národního ministra a ostatních volených členů národní rady řídí a potvrzuje delegát generálního ministra SFŘ dle čl. 76 – 79 GK a Rituálu.

Sekretář ověří řádnost registrace delegátů, sdělí delegátovi GM a národní kapitule kolik účastníků s aktivním volebním právem je na kapitule přítomno a zda je usnášeníschopná. Rovněž pořizuje zápis z jednání národní volební kapituly.

Volby národního ministra a členů NR jsou tajné, každý účastník kapituly s aktivním volebním právem (delegáti a sekulární členové odstupující NR) má v každé volbě jeden hlas. Volí se 8 sekulárních členů NR do služeb: národního ministra, zástupce národního ministra, sekretáře, formátora, hospodáře, zástupce národního bratrského společenství (NBS) v mezinárodní radě a členů plnicích dlouhodobější úkoly dle potřeby NR a NBS. Mimo volbu členů NR se volí náhradník zástupce NBS v mezinárodní radě.

Volba sekulárních členů NR probíhá jednotlivě dle služeb, kdy po představení kandidátů na obsazovanou službu volič napíše na volební lístek jméno a příjmení toho jednoho kandidáta, kterého do služby volí, nebo odevzdá prázdný lístek, když nevolí nikoho (zdržel se volby). Stejně probíhá i volba náhradníka zástupce NBS v mezinárodní radě.

Skrutátoři po každé jednotlivé volbě posbírají od voličů příslušné volební lístky, zkontrolují jejich počet, správnost vyplnění, sečtou hlasy pro jednotlivé kandidáty a sdělí výsledek volby předsedajícímu a sekretáři, který po souhlasu předsedajícího vyhlásí výsledek volby dle rituálu.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

adresa sekretariátu: KLÁŠTER KAPUCÍNŮ, Sekretariát NR SFŘ v ČR, Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

<http://www.sfr.cz>

T

VOLEBNÍ NÁRODNÍ KAPITULA SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU
Velehrad 8. 6. - 10. 6. 2012

Potvrzení o účasti na volební národní kapitule na Velehradě

Místní bratrské společenství SFŘ: _____

Počet členů s trvalou profesí:

Počet členů s dočasnou profesí:

Počet delegátů:

jména:

(ministr nebo zástupce ministra)

Jméno náhradníka na volební kapitulu:

Jména kandidátů do NR:

podpis jako vyjádření souhlasu:

Datum: _____

podpis ministra MBS

Stravování a nocleh na Velehradě – prosím, uveďte počet účastníků:

	Snídaně	oběd	večeře	nocleh
Pátek 8.6.	X	X	_____	_____
Sobota 9.6.	_____	_____	_____	_____
Neděle 10.6.	_____	_____	X	X

Prosíme nepřehlédněte:

- Potvrzení zašlete na adresu sekretariátu **nejpozději do 3. 5. 2012!**
- Nocleh z pátku na sobotu pro ty, co mají problematický příjezd v sobotu ráno, nocleh ze soboty na neděli pro ostatní.
- Strava a nocleh hrazen z pokladny NBS SFŘ v ČR.
- Nezapomeňte vzít s sebou psací potřeby.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

adresa sekretariátu: KLÁŠTER KAPUCÍNŮ, Sekretariát NR SFŘ v ČR, Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

<http://www.sfr.cz>

Zpráva o příjmech a vydání NR od 6.8.2011 do 5.11.2011

	6.8.2011	5.11.2011
Zůstatek pokladny hospodář	986 Kč	4.559 Kč
Provozní záloha sekretariát	2.389 Kč	2.093 Kč

Příjmy	7.8.2011-5.11.2011
Přijaté členské příspěvky	18.800 Kč
Prodej tiskovin a knih	1.615 Kč
Ostatní dary přijaté	950 Kč
Pouť do Říma 11/2011	228.250 Kč
Připsané úroky na účtě	10 Kč
Celkem příjmy	249.625 Kč

Výdaje	7.8.2011-5.11.2011
Cestovné do Brazílie	39.072 Kč
Františk.pouť na Hostýně	2.381 Kč
Náklady na tiskoviny	5.451 Kč
Cestovné pro členy NR	6.859 Kč
Náklady na tisk a distribuci Zpravodaje	1.296 Kč
Poutníkům do Říma preposláno	240.650 Kč
Náklady na vedení účtu	161 Kč
Celkem výdaje	295 870 Kč

Bez probíhajících plateb týkajících se poutě do Říma

jsou skutečné příjmy **21.375 Kč**

skutečné výdaje **55.220 Kč.**

Výdaje za uvedené období byly o 33.845 Kč vyšší.

Zpracoval: Markéta Strašíková